

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2020.

DECEMBRIS

Nr. 9 (725)

Losandželosas latviešu skolas 70 gadu jubileja 15. novembrī

Kīnu ģimene dzied Jēkaba Graubiņa komponēto dziesmu „Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme” ar dzejnieces Tirzmalietes vārdiem

No kr.: Tomass Zeltiņš-Kalniņš, Kristofers Karami un Mārtiņš Karami pie zīmējumu izstādes

Agrākie un tagadējie Losandželosas latviešu skolas pārzīņi, no kr.: Inguna Galviņa, Aija Kīna, Nora Mičule, Aija Zeltiņa-Kalniņa, Dziesma Tetere

Ziņas par sarīkojumiem: www.biedriba.org

Dienvīdkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS BIĻETENS ir Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības izdevums;

DK LB adrese:

1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Biletēna redaktore:

Astra Moora, e-pasts: astere2000@aol.com

26 Ox Bow Lane, Woodbridge CT 06525

tālr.: 1-860-681-7972

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša desmitam datumam. Iesūtītos rakstus redaktoram/ei ir tiesības īsināt vai rediģēt.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$35 gadā, ģimenei – \$50 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetēna abonēšanas maksa ir \$40 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta:

DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi: par pilnu lappusi \$35, ½ lappusi – \$20, ¼ lappusi – \$15; uzņēmējdarbības karti – \$10.

IB metiens – 310 eks.

Ievēribai

Latviešu nama pārvaldes kasiere – Vita Volkovska čeki jāizraksta *Latvian Community Center* un jāšūta: 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039)

DK latviešu biedrības kasieris – Jānis Taube biedru naudas, biļetēna abonēšanas, ziedojumu čeki jāizraksta *Latvian Assoc. of SO. CA* un jāšūta: DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DK latviešu draudzes kasiere – Dace Taube čeki jāizraksta *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.* un jāšūta: 3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034

Honorary Consul,
Republic of Latvia in California
Juris Buņķis, M.D., F.A.C.S.
Orange County Plastic Surgery
4501 Birch Street
Newport Beach, CA 92660

Phone: office 844-277-2639

Cell 949-413-8888

www.facebook.com/LatvianConsul

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālr.: 818-842-3639; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietnieki:

Dāvis Reins (arī kasiera palīgs)

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 818-406-1589; e-pasts: davisreins@gmail.com

Dziesma Tetere

1853 Colgate Dr., Thousand Oaks, CA 91360-5004

Tālr.: 805-217-1931; e-pasts: dziesma_1@yahoo.com

DK LB valdes locekli:

Nora Mičule (Losandželosas latviešu skolas pārstāve);

Valdis Pavlovskis (ārējās informācijas apmaiņa);

Sanita Šūmane (sadarbība ar Amerikas latviešu apvienību);

Jānis Taube (kasieris);

Diāna Zaķe (tautasdeju kopas „Pērkonītis” pārstāve);

Aija Zeltiņa-Kalniņa (Sadarbība ar Latviju projektu koordinatore);

Jānis Daugvietis, Valdis Ķeris (sporta dzīves vadītāji);

Pauls Berkolds, Endija Damroze, Inguna Galviņa,

Aivars Jerumanis, Zane Kalniņa, Guna Reina, Inese

Sviķkalne, Līga Sviksa, Dace Taube, Juris Zinbergs

DK LB Revīzijas komisija: Biruta Šulca, Dainis Kalniņš, Diana Matura (Mathur)

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrā trešdienā plkst. 8.00 vakarā vai svētdienā plkst. 1.00 (vai arī pēc īpaša paziņojuma) Losandželosas latviešu namā biedrības telpā otrā stāvā.

Uz valdes sēdēm aicināti ierasties visi DK LB biedrības biedri un būt viesi. Balsošanas tiesības ir tikai valdes locekļiem. Sēžu datums mainīts netiks. Gadījumā, ja valdes priekšnieks nevarēs ierasties, sēdi vadīs kāds no priekšnieka vietniekiem.

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-806-0464

Lūgums ziņot par adreses maiņu

DKLB Informācijas Biļetēna saņēmējiem mainot dzīvesvietu, lūdzu paziņot jauno adresi biedrības priekšniekiem (e-pasta adrese: info@biedriba.org), lai biedrībai nerastos lieki izdevumi par atpakaļ atsūtītajiem biļetēniem.

Virtuālais Amerikas latviešu apvienības kongress – urrā!

Droši vien koronavīruss kaut kādā veidā ietekmējis katra cilvēka dzīvi. To var teikt par mūsu latviešu sabiedrību, iestādēm, sarīkojumiem, aktivitātēm un tradīcijām. Ļaužu pulcēšanās ir apsīkusi, klātienē dievkalpojumi atcelti, biedrības un skolas darbība stipri ierobežota. Arī aprīlī Mineapolē paredzētais gadskārtējais ALAs kongress pandēmijas dēļ tika atcelts. Šogad 23. un 24. oktobrī notika pirmais virtuālais ALAs kongress – bez ceļošanas, viesnīcām un ballēm, bez lieliem laika un līdzekļu ieguldījumiem. Kongress ilga pusotras dienas.

Pieredze liecina, ka virtuālie notikumi var būt garšai- cīgi. Biju priecīgi pārsteigts, ka kongress noritēja gludi un tomēr saglabāja kodolīgumu un informatīvo programmas saturu. Pēc laika nelikās savādi, ka delegāti un dalībnieki ir katrs savā mītnes pilsētā ASV, Eiropā vai pat Latvijā, un vienlaikus brīvi tērzē un pārrunā rezolūcijas. Pēdējā gadā esmu bieži lietojis Zoom platformu savam darbam, un sākumā man tas ne visai patika. Bet ar laiku pierod, un tagad jāatzīst, ka sanāksmes un šādu veidu priekšlasījumi virtuāli izdodas tīri labi. Lekcijas ir kodolīgas, un ar labu vadītāju pārrunas norit viegli. Bez lielas piepūles iespējams iegūt daudz informācijas.

Kongresa sākumā ievadvārdus teica archibīskape Lauma Zušēvica, sekoja Latvijas ārlietu ministra Edgara Rinkēviča, Latvijas vēstnieka ASV Māra Selgas un Ārlietu ministrijas īpašu uzdevumu ministres sadarbībai ar ārzemju latviešiem Elitas Gaveles apsveikumi. ALAs priekšsēdis Pēteris Blumbergs pateicās visiem delegātiem par piedalīšanos kongresā šajos neparastajos apstākļos. Viņš nolasi ja pārskatu par gada darbību un aktivitātēm, iepazīstināja ar valdes locekļiem un cildināja Līgu Ejupi un Sanitu Šūmani par paveikto.

Par kongresa vadītāju ievēlēja Mārtiņu Andersonu. Viņš kongresu vadīja droši un profesionāli, dodot visiem iespēja paust savu viedokli.

Latvijas Universitātes asociētais profesors Daunis Auers kongresa delegātiem pastāstīja par Rīgas plānošanu, Līga Ejupe un Sanita Šūmane runāja par ALAs kultūras darbu, Elisa Freimane par latviešu skolu darbību ASV pandēmijas laikā, Ansis Viksnis par nākamajiem Dziesmu svētkiem, kuŗi paredzēti 2022. gadā Sentpolā, Minesotā. Ivars Slokenbergs pastāstīja par Operas ģildes darbu, Anita Grīviņa par ALAs finansiālo stāvokli. Manuprāt, visiespaidīgākā bija Paula Raudsepa interviju ar *Marshall Plan* organizācijas darbinieci Kristīnu Bērziņu. Pauls Raudseps dzimis ASV, ir ļoti pazīstams žurnālists, agrāk strādāja laikrakstā „Diena”, tagad žurnāla „IR” redakcijā. Nesen viņam piešķīra Triju Zvaigžņu ordeni. Viņš izjautāja Kristīni Bērziņu par politiskajām ASV un Eiropas valstu attiecībām un kā tās varētu ietekmēt Latviju. Īpaši vērtīgi bija ieskati par vēlēšanām ASV un kā katrs kandidāts vērtē Amerikas attiecības ar NATO un Eiropas Savienību. Tagad, pēc vēlēšanām, redzēsim kā šie uzskati īstenošies.

Kopumā var teikt, ka virtuālajā kongresā izdevās paveikt visu to pašu, ko parastā kongresā. Delegāti un tauta satikās, notika pārrunas, pieņēma rezolūcijas. Īsi, kodolīgi un efektīvi. Trūka vienīgi personīgā kontakta un neformālās domu apmaiņas starpbrīžos un vakara stundās. Derētu padomāt, vai nākotnē nevarētu sakombinēt abus sanāksmes variantus un piedāvāt dalībniekiem apsvērt, kā rīkot turpmākos kongresus. Apsveicu ar izdošanos.

Pauls Berkolds

18. novembri sagaidot...

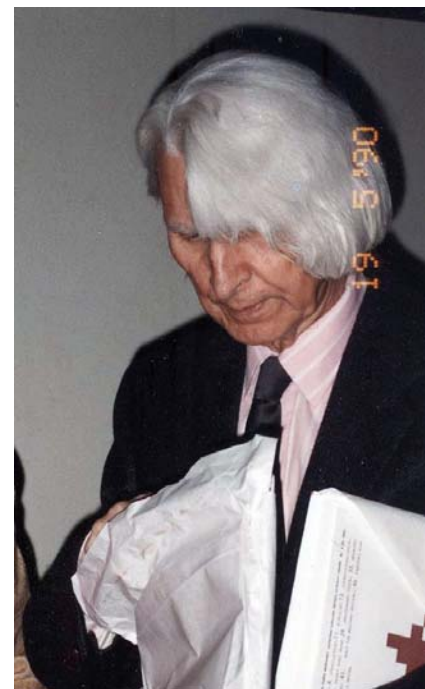

Foto: Anita Mellupe

Anšlavs Eglītis

Nedēļu pirms Lāčplēša dienas gāju uz Nacionālo teātri, netālu no tā – Neatkarības laukuma malā – tika novietots jauns transparents, un pa gabalu man šķita – Latvijas kontūra nosēta asins lāsēm...

Nez' kā uzreiz atcerējos Anšlava Eglīša vārdus, kuŗus no grāmatas „Pansija pilī” citēšu precīzi:

„Katrā latvietī, lai viņš darītu, ko darīdams un domātu, ko domādams, joprojām iemājo laba daļa zemnieka gara, iegūt savā īpašumā stūri zemes nozīmēja svarīgu pagrieziena mūža gaitā. Atsperties pret savu zemi nozīmēja arī ticību pašu valstij, pašu spēkiem, pašu spējām. Lai kādi laiki vēlāk nāca pār Latviju, neviens neizdzēsīs lepnos, brīvos gadus, kad latvieši bija paši kungi savā zemē.

Var jau vaicāt, kam rakstniekam zeme, ko tas, arī gribēdams, nespētu kārtīgi izmantot? Bet kam gan un par ko nav dalīta jaukā Latvijas zemīte? Arvien tikai svešiem salašņām par nodevību un kalpošanu varmācībai. Senāk to piešķīra baronu kārtā paceltajiem vācu kaŗakalpiem, tagad tā nodota slinkajiem krievu vagariem. To vienīgo reizi pašu valsts dalīja zemi tiem, kas tai ticēja, to mīlēja un bija no tās izauguši.”

Šos vārdus par brīvvalsts laikos īstenoto agrārreformu Anšlavs Eglītis no sirds rakstījis aizritējušā gadsimta 60. gadu

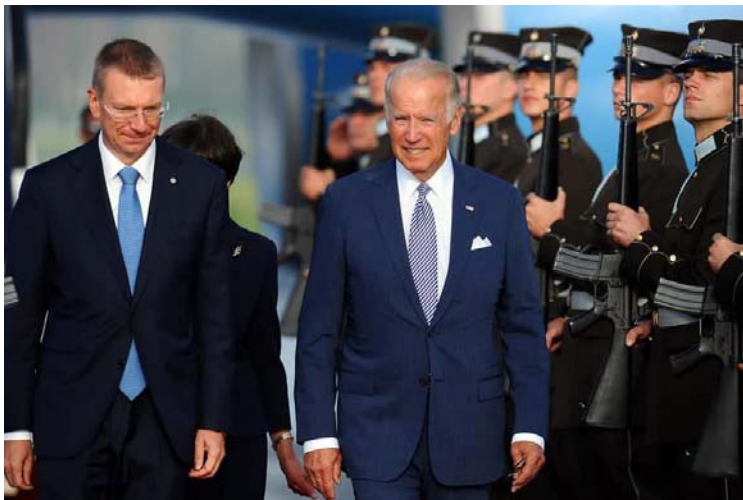
sākumā Kalifornijas kalnos. Nu jau 30 gadu mēs atkal esam saimnieki savā zemē... Bet pa šo laiku daudzviet Latvijā ZEME, ŠĪ DĀRGĀ ZEME, tikusi pārdota un pārpirkta neskaitāmas reizes, pat tādiem īpašniekiem, kuŗi uz tās nav kāju spēruši...

Tālab ar šiem Anšlava Eglīša vārdiem gribas SŪTĪT SVEICIENUS UN PATEICĪBU VISIEM TIEM, kuŗi mūsu Latvijas zemi joprojām turpina kopt, nereti – pāri saviem spēkiem. Ne jau tikai zemnieki, arī ārsti, skolotāji, mākslinieki, rakstnieki, zinātnieki – viņi zina ZEMES VĒRTĪBU, jo par to ir dārgi samaksāts – AR ASINS CENU. Ik dienu viņi sāk, atspērušies pret savu zemi. REĀLI, DOMĀS UN SIRDĪ.

Anita Mellupe

ASV un Baltijas valstis vienmēr būs sabiedrotie

2016. gada augustā toreizējais ASV viceprezidents Džozefs Baidens viesojās Rīgā un vizītes laikā tikās ar Baltijas valstu prezidentiem. Viņš uzsvēra, ka ASV nodrošinās NATO līguma 5. panta izpildīšanu, ja radīsies nepieciešamība, un tiks pastiprināta bruņoto spēku klātienē Baltijas valstīs. Džo Baidens 24. augusta pēcpusdienā Latvijas Nacionālajā bibliotēkā teica gaŗu un iespaidīgu runu. Citāts: „... *your country has long stood at the crossroads of civilization. This land, the link between north and south, part of the ancient trading route “from the Vikings to the Greeks.” A bridge between East and West. And, through it all, you’ve built an identity all of your own – a unique language, an unerring conviction that Latvians deserve the same rights, to be treated with the same dignity of all other people on Earth. Even this beautiful*

Džo Baidens, Lietuvas prezidente Daļa Grībauskaite, Igaunijas prezidents Tomass Hendriks Ilvess un Latvijas prezidents Raimonds Vējonis pie Brīvības pieminekļa nolika puķes

building is a tribute to Latvia’s heritage. The Castle of Light symbolized a sacred place in Latvian folklore, the home of all Latvia’s wisdom and learning. Until one day long ago, the Latvian – with Latvia overrun by invaders, the Castle of Light sunk itself deep into the lake, as legend has it, and emerged again only when Latvia was free once more. So I’m proud to stand here today, here in a free and independent Latvia, here in your modern-day Castle of Light.”

2011. gadā toreizējais Latvijas Valsts prezidents Valdis Zatlers viesojās Baltajā namā un 1. aprīlī Džo Baidenam par viņa atbalstu, Latvijai iestājoties NATO, pasniedza valsts apbalvojumu – Triju Zvaigžņu ordeni

DK LB biedri Rūta un Ronalds Deksteri jau sadraudzējušies ar Džo Baidena viceprezidenta amatam izraudzīto Kalifornijas senātori Kamalu Harisu

Videosveiciena ieskaņošana Latvijas valsts dibināšanas atceres svētkiem un senlatviešu vedību svinēšana

Losandželosas latviešu skolas ģimenes 18. oktobrī pulcējās (ievērojot attāluma ieturēšanas noteikumus) *Eagle Rock* parkā, lai mācītos par senlatviešu vedību norisi un lai ieskaņotu videosveicienu Losandželosas latviešu saimei Latvijas valsts dibināšanas atceres gadadienā.

Bērni mājās bija iemācījušies Alberta Legzdiņa dziesmu „Nu sveika, Latvija!”

Ar skaņu meistara Ērika Kīna palīdzību bērni kopā ar vecākiem un skolotājiem, puslokā stāvēdami, ieskaņoja šo dziesmu. Vēlāk bērni devās uz parka kalnu, lai papildinātu videoieskaņojumu. Vecāki tikmēr katrs no sava leņķa filmēja bērnus. Šos sižetus videomeistars Artūrs Rūsis (Audra Kīna krusttēvs) kopā ar Ēriku samontēja kā ieraksta galaproduktu virtuālajam apsveikumam, ko svētku programmā iekļaus Dienvidkalifornijas latviešu biedrība.

Pēc videoieskaņojuma sagatavošanas saulainais rīts tika pavadīts, mācoties par seno latviešu tautas tradīciju – vedībām. Vedības (kāzas) parasti tika svinētas vairākas

dienas. Šoreiz folkloras skolotāja, šī raksta autore, pievērsās mičošanas tradīcijai.

Paldies Aijai Zeltiņai-Kalniņai un Dainim Kalniņam, kuŗi bija ieradušies skaistos tautastērpos un tēloja līgavas un līgavaiņa lomu. Skolas audzēkņi atveidoja vairākas vedību tradīcijām atbilstošas lomas, piemēram: līgavaiņa māti un līgavas tēvu, panāksniekus u. tml. Ģimenes locekļi kopā dziedāja vedību dziesmas un platām acīm vēroja, kā līgavaiņa māte (Anna Arnolda) vairākas reizes uzlika līgavai galvā (nepareizo!) galvassegu, līdz atrada piemēroto.

Nodarbības beigās līgava un līgavainis kopā dejoja starp mūsu mīļajiem latviešu skolas audzēkņiem (protams, atkal ievērojot attāluma ieturēšanas noteikumus).

Aija Kīna

*Saule brauca vedībās,
Es ar' līdzī taisījos;
Saule der Dieva dēlu,
Es Dieviņa kalponīti.*

*Ievu ziedi, liepu lapas
Pušķo manu kumeliņu,
Lai es varu ražens jāt
Bāliņam vedībās. Tdz.*

Mošķu rudens skrējiens

25. oktobra rīts bija vēss. Šur un tur agrā rīta stundā bija nolijis pirmais rudens lietus. Tomēr apmākušās debesis un okeāna rīta migla neatturēja Losandželosas latviešu skolas bērnudārza audzēkņus, 1. klases un 6./8.klases skolēnus satikties Mošķu rudens skrējienam Hantingtonas plūdmales pilsētas parkā.

Skrējienā piedalījās supervaroņi – Aidens, Kristo un Koltons, policisti – Mārtiņš un Kristofers, astronauts – Tomass, zirgupuīši – Tomas un Kārlis, spoks – Eduards.

Skrējienu rīkoja žēlsirdīgā māsa Aija, laumiņa Sanita un čigāniete Kristīne. Visi skrējiena dalībnieki par izturības apliecināšanu un piecu apļu noskriešanu ap parku nopelnīja dažādus veselīgus un saldus našķus, lai atjaunotu izšķiesto enerģiju. Mazākie skrējiena dalībnieki atzina, ka noteikti trenēsies skriešanā, lai nākamā gada Mošķu rudens skrējienā varētu noskriet gaŗāku distanci. Lai veicas!

Pēc skrējiena un atpūtas bija nodarbības – lasīšanas stunda par rudeni un veļu laiku, rakstīšana un zīmēšana; kā arī piedzīvoto un izdomāto spoku stāstu stāstīšana. Stāstīja gan bērni, gan vecāki. Visbiedējošākais bija Kārļa Kalvāna stāsts par melno spoku latviešu namā. Vai esat to sajutuši, viesojoties namā?

Paldies skolotājām un vecākiem, kuŗi turpina atbalstīt Losandželosas latviešu skolas aktivitātes!

Losandželooas latviešu skolas sabiedrisko lietu pārzine **Aija Zeltiņa-Kalniņa**

Skrējiena dalībnieki un rīkotāji

Tikšanās ar dzejnieci un mākslinieci Loti Vilmu Vītiņu

1. novembrā rīts uzausa apmācies un miglā tīts, un es nodomāju, ka šī būs laba diena, lai atvērtu logu un ielaidu istabā zilu mākonī, kas ielīstu degunā un iedvesmotu mūs sasmaržot visu, kas ir visapkārt un uz mirkli palīdzētu mums kļūt par mazajiem Dzejniekiem. Tie, kuri lasījuši Lotes Vilmas Vītiņas grāmatu „Dzejnieks un smarža” jau dzirdējuši par zilo smaržu mākonī. Pārējiem pastāstīšu, ka „Dzejnieks un smarža” ir grāmata bērniem par mazo Dzejnieku, kas apkārteso smaržu, aromatu un smaku iedvesmots sāk rakstīt dzejoļus. Kā dvako slapja suņa kažoks, kā smaržo māmiņas halāts un vasaras lietus? Grāmata stāsta par to, ko domā mazais Dzejnieks, kad sajūt šos un citus aromātus.

Mazliet pastāstīšu par pašu autori. Lote Vilma Vītiņa ir jauna un talantīga māksliniece un dzejniece, kas kā maza spoža zvaigznīte pie Latvijas kultūras un mākslas debesīm uzlēca pavisam nesen. „Dzejnieks un smarža” it kā esot viņas pirmā grāmata, bet pati autore stāsta, ka viņas pirmā ir apgāda „Kušs!” izdotā kōmiku grāmatiņa. Lotes zvaigznīte iemirdzējās pavisam spoži, kad šī gada 24. jūlijā viņa saņēma Jāņa Baltvilka balvu par grāmatu „Dzejnieks un smarža” un tika atzīta par labāko bērnu un jauniešu grāmatu ilustrātoru. Atgādināšu, ka Jāņa Baltvilka balva ir augstākā atzinība bērnu literatūras autoriem Latvijā – rakstniekiem, dzejniekiem, tulkotājiem un māksliniekiem.

Visu oktōbri čakli rosījāties, lai tikšanās ar dzejnieci izdotos pēc iespējas veiksmīga un interesanta. Gatavojoties nodarbībai ar dzejnieci, jaunāko klašu bērniem

bija uzdevums padomāt un uzzīmēt, kā smaržo pastaiga parkā, bet vecāko klašu skolēni iztēlojās, kā smaržo viņu svētdienas. Sandiego skolas pārzīnes Sandras Gotlaufas un skolotājas Līgas Svīksas vadībā bērni bija veiksmīgi pildījuši mājasdarbu, apspriežot, kā smaržo parks, un attēlojot savus sajūtas un redzējumu zīmējumos. Skolotāja Sanita Šūmane sagatavoja Losandželosas latviešu skolas jaunākos bērnus, lasot, pārrunājot un zīmējot kopā. Zīmīgi, ka gatavošanās virtuālajai nodarbībai ar Loti notika ārā, svaigā gaisā, un kur gan labāk sapņot par to, kā smaržo pastaiga parkā, ja ne pašiem esot vietā, kur to vislabāk var sajūst? Dzejniece priecājās, ka gatavošanās notika parkā; tā viņai ir ļoti nozīmīga vieta, jo tieši parkā viņa uzrakstīja savu pirmo dzejoli.

Losandželosas latviešu skolas vecāko klašu audzēkņus virtuālajai nodarbībai gatavoju es pati. Mazliet baidījos, ka manis izvēlētais temats par to, kā smaržo svētdiena, 4.-7. klašu skolēniem būs pārlietu abstrakts. Izrādījās, ka bažām nav pamata, un bērni aši cits pēc cita pastāstīja, ka viņu svētdienas smaržo pēc saules siltuma, prieka, māmiņas ceptās omletes, vēja un ābolu pankūkām. Man bija patīams prieks, ka mūsu sarunās iesaistījās arī vecāki un dalījās ar pārdomām par aromātiem, kas atsauc atmiņā viņu mājas un bērniību Latvijā, vasaru pie jūras, rudeni ar trūdošu lapu klājienu zem kājām, zāļu vainagus līgovakarā u. tml. Bērniem bija daudz jautājumu, ko īsti dara ilustrātors, ar kādiem materiāliem strādā Lote un kādā vecumā viņa sāka zīmēt un rakstīt dzejoļus. Palūdzu skolēnus katram uzrakstīt Lotei vienu jautājumu, uz kuŗu gribētu saņemt atbildi tikšanās laikā.

Jāatzīst, ka nodarbībai cītīgi gatavojos arī es pati. Pārvarot nedrošību, centos iemācīties, kā lietot Zoom programmu un papildus tehnoloģijas, kas ļautu īstenot iecerēto un palīdzētu dalībniekiem aizmirst, ka mūs šķir

tūkstošiem kilometru un atšķirīgas laika joslas. Ļoti vēlējos nodrošināt sajūtu, ka visi bērni kopā vienlaikus sadarbojas ar mākslinieci. Arī Lotei šī bija pirmā virtuālā dzejas un mākslas nodarbība, kuŗas mērķauditorija ir bērni, tāpēc bija nepieciešamas vairākas atsevišķas tikšanās, lietojot Zoom, kad mēs ar Loti pārbaudījām, kas darbojas un kas ne.

Visi skolēni ar nepacietību gaidīja dienu, kad pēc vairāku nedēļu gatavošanās beidzot satiks un iepazīsies ar grāmatas „Dzejnieks un smarža” autori. 1. novembrā rīts bija īpašs ne vien tāpēc, ka mums bija ciemiņš no Latvijas, bet arī tāpēc, ka šī bija pirmā virtuālā nodarbība, kuŗā kopā piedalījās Losandželosas un Sandiego latviešu skolu audzēkņi. Jauki bija, ka dzejniece ļāva mums viņu uzrunāt uz „tu” un bērni varēja justies droši un ērti. Nodarbības ievadā Lote visiem priekšā nolasīja savu grāmatu un pēc tam jaunāko klašu bērni pastāstīja, kā viņi meklējuši iedvesmu saviem zīmējumiem, domājot par visām smaržām, kas jūtamās parkā. Man šķiet, ka nodarbības interaktīvā daļa bērniem patika vislabāk. Katram skolēnam bija iespēja pastāstīt, kā, viņaprāt, smaržo pastaiga parkā, un vienlaikus Lote uz ekrāna zīmēja bērna stāstīto. Visi ar interesi sekoja, kā ekrāns piepildās ar cukura spilventiņiem, zāles plāvēju, saldējumu, kokiem, lapām un burbuļiem. Pēc tam apskatījām slīdīti ar bērnu zīmēto, un Lote uzslavēja bērnu redzējumu par smaržām parkā.

Bērniem un arī vecākiem bija daudz jautājumu, un māksliniece uz tiem pārdomāti atbildēja. Uzzinājām, ka Lote lielākoties zīmē tikai ar tušu, un pēc tam savus darbus apstrādā datorā un ietonē vieglos pasteltoņos. Mūsdienās, kad visbiežāk zīmējam ar zīmuli un uzzīmēto viegli izdzēst, grūti iedomāties, kā var zīmēt, lietojot tehniku, kur kļūdas nav pieļaujamas un, ja kaut kas

nesanāk, darbs jāsāk no jauna.

Lote pastāstīja, ka ideja par smaržu grāmatu ierosinājusi viņas māmiņa, jo smaržas ir viņas aizraušanās. Lotes māte ir arī grāmatas redaktore, un dzejolis par mīksto māmiņas halātu ir īpašs veltījums viņai, Daži visvērtīgākie lasītāji pamanīja, ka grāmatas vāka iekšpusē daudz citu mazu zīmējumu vidū ir zemene, ko ieskrāpējot uzvēdī svaigu zemeņu arōmats. Arī tā ir Lotes mātes ideja. Lote pastāstīja, ka šo efektu var panākt, grāmatas iespiešanas procesā uz papīra uzklājot īpašas caurspīdīgas arōmatizētas lakas. Ļoti interesants jautājums bija, vai Lotes pašas istaba atgādina mazā Dzejnieka istabu, kas attēlota grāmatā un vai viņai ir rakstāmmašīna? Lote atbildēja, ka viņas istaba ir līdzīga, bet rakstāmmašīnas gan viņai neesot, kaut gan viņa to ļoti ļoti vēlētos. Es pamanīju, ka Dzejnieka istabas ilustrācijā pie sienas ir attēls ar plakātu no manā bērībā ļoti iemīļotas filmiņas „Ezītis miglā”, kas nu jau gandrīz ieguvusi animācijas filmu un mākslas mīļotāju kulta statusu. Lote ilgi domājusi, kādu plakātu uzzīmēt mazā dzejnieka istabā un no domas par mūsdienu „multeņu” varoņiem bija atteikusies uzreiz un palikusi pie filmiņas, kas pašai ir ļoti mīļa.

Nākamajā nodarbību daļā piedalījās vecāko klašu skolēni. Katram bija iespēja pastāstīt, kā smaržo svētdiena, un arī šoreiz Lote zīmējumos attēloja smaržu sajūtas. Bija tik jauki redzēt, kā attēls pamazām top un pildās ar bērnu svētdienas smaržām – slapjas zāles un rāsas smaržu, ko var sajūst, pastaigājoties pa parku ar vectēvu, svaiga gaisa smaržu, kas uzvēdī, braucot ar divriteni, ūdens peldes smaržu, prieka, saules siltuma, tēva cepto ābolu pankūku un māmiņas siltās gultas smaržu. Visi gardi nosmējāties, kad mātes ceptajai omletei zīmējumā neiznāca vieta un Lote ar humoru novērsa neveiklo situāciju, uzzīmējot omletes pannu uz galvas mātei, kas vēl atpūšas gultā. Nospriedām, ka klātesošās mātes labprāt mēģinātu sagatavot svētdienas brokastis

Mākslinieces Lotes Vilmas Vītiņas zīmējumi virtuālās tikšanās laikā

Skolotāja Sanita Šūmane Karami lasa grāmatu „Dzejnieks un smarža” sagatavošanas un 1. klases skolēniem

tieši tā – neizkāpjot no gultas.

Lai gan jau bija apritējusi vesela stunda, visi vēl arvien gribēja kaut ko pajautāt un nebija gatavi šķirties. Nevar nepamanīt, ka mazais Dzejnieks ļoti atgādina Loti pašu – zināt, sajust un radīt gribošu jaunu dzejnieci. Ļoti trāpīgi tika ievērots, ka grāmata tomēr ir par Dzejnieku nevis Dzejnieci. Lote atbildēja, ka par šo jautājumu iepriekš bija aizdomājusies, bet, ka viņas iztēlē grāmatas varonis vienmēr bijis zēns. Uzzinājām, ka Lote ir padomājusi arī par meitenēm, un viņa pačukstēja mazu noslēpumu, proti, pašlaik top viņas jaunā grāmata, kas domāta pusaudžiem, un tās galvenā varone ir meitene.

Māksliniece aktīvi raksta un zīmē kōmikus. Šis žanrs ir viegli saprotams un ļoti tuvs daudziem mūsdienu jauniešiem. Nopriecājamies, uzzinot, ka apgāda „Kušs!” kōmikus, kuŗos iekļautas Lotes Vītiņas ilustrācijas, var iegādāties arī Losandželosā un Sandiego. Lotes Vilmas Vītiņas zīmējumus iespējams apskatīt un iegādāties tīmekļa vietnē <https://lotevilma.bigcartel.com>

Mākslinieces darbi tiek sūtīti gan uz Eiropu, gan citām pasaules valstīm, un viņa tos vairākkārt nogādājusi kādam mākslas entuziastam tepat Losandželosā.

Sarunas beigās teicām lielu paldies Sandiego skolai par piedalīšanos un sadarbību un īpaši skolas pārzinei Sandrai Gotlaufai un skolotājai Līgai Sviksai par ieguldījumu projektā, sagatavojot skolas audzēkņus. Esam ļoti pateicīgi Losandželosas skolas skolotājai Aijai Zeltiņai-Kalniņai, kas sagādāja „Dzejnieks un smarža” grāmatas un ierosināja šo interesanto nodarbību. Paldies Losandželosas skolas mācību pārzinei Sanitai Šūmanei par darbu ar vismazākajiem audzēkņiem, kuŗi sagatavoja jaukus zīmējumus un izraisīja interesantas pārdomas par smaržām parkā. Pateicos visiem skolēniem, kuŗi aktīvi

iesaistījās, zīmēja, smaržoja, juta, dalījās un noteikti arī atrada iedvesmu kādam dzejolim vai zīmējumam. Ne brīdi nešaubos, ka viņos visos mīt mazais dzejnieks, rakstnieks un domātājs! Un, protams, teicām lielu paldies Lotei Vītiņai par tik sirsniģo sarunu un skaistajiem zīmējumiem. Māksliniece tikko bija nosvinējusi savu dzimunddienu, un visa skolas saime viņai novēlēja daudz laimes un iedvesmu turpināt radīt un priecēt lasītājus un mākslas cienītājus. Man bija patīss prieks gatavot šo nodarbību un vairot bērnu interesi par Latvijas mākslu un literāturu.

Apgāda „Kušs!” kōmikus var atrast grāmatu/kōmiku veikalos: *Giant Robot, Los Angeles; Seite, Los Angeles; Other Books, Los Angeles; Verbatim Books, San Diego.*

Skolotāja Inese Sviķkalne

Skolēnu atsauksmes pēc piedalīšanās virtuālajā nodarbībā ar rakstnieci Loti Vilmu Vītiņu

Hugo Svikss (7 gadi): Man patika grāmatā „Dzejnieks un smarža” uzzīmētā zemene, kas smaržoja. Man arī patīk grāmatas vāks.

Helmuts Svikss (5 gadi): Man patika, ka nodarbībā varēja redzēt, kā rakstniece zīmēja, ko mēs pieminējām.

Kristofers Karami (6 gadi): Bija interesanti skatīties, kā grāmatas autore zīmēja lietas, ko bērni nosauca, pēc kā smaržo parks. Es ieteicu viņai uzrakstīt grāmatu par zivīm. Un arī uzzīmēt grāmatā zivi, kas smaržo.

Mārtiņš Karami (3 gadi): Man patika, ka redzēju mākoņus un kokus attēlā, ko autore zīmēja uz ekrāna. Patika zīmēt, kas smaržo parkā.

Tomass Zeltiņš-Kalniņš (5 gadi): „Man patīk grāmatiņa par Dzejnieku un smaržām, jo tur ir smaržīgas zemenes. Es varu paskrāpēt zīmējumu, un zemenītes sāk smaržot, mazliet pēc košļenēm. Skolotāja Sanita prasīja, ko es varu sasmaržot parkā. Es uzzīmēju, ka parkā varu sasmaržot nopļauto zāli, zāles plāvēja eļļas, koku lapas, krekliņu, kas smaržo pēc siltās midziņas. Man patika, ka Lotes uzzīmēja visu, ko bērni parkā sasmaržoja.”

Pateicība

Losandželosas latviešu skolas skolēnu tikšanos ar rakstnieci un mākslinieci Loti Vītiņu rūpīgi izplānoja un vadīja skolotāja Inese Sviķkalne. Viņa kļuvusi par dzejas dienu vēstnesi latviešu skolā. Bērni jau laikus bija sagatavojuši zīmējumus, kuŗos attēloja, ko viņi sasmaržo parkā un svētdienu rītos. Gan bērni, gan vecāki jūsmoja, cik asprātīgi māksliniece interpretēja bērnu sasmaržotās lietas. Zīmējumi tapa turpat ekrānā! Paldies skolotājai Inesei Sviķkalnei par tikšanās tehnisko nodrošinājumu, par lasīšanas pēcpusdienu parkā 25. oktobrī. Paldies Lotei Vilmai Vītiņai no Latvijas par atsaucību un pacietību tikt ar bērniem virtuāli.

Grāmata „Dzejnieks un smarža” ir Bērnu žūrijas 2020. gada grāmatu sarakstā.

Skolotāja Aija Zeltiņa

Svin Latvijas valsts svētkus un Losandželosas latviešu skolas 70 gadu jubileju

Losandželosas latviešu skolas audzēkņi 15. novembrī

Sirsnīgs un emocijonāli pacilāts bija Losandželosas latviešu skolas saiets *Marina Vista* parkā, Longbičā. Šajā 15. novembra saulainajā un siltajā svētdienas rītā skolas ģimenes un viesi pulcējās, lai pieminētu valsts svētku dienas – Lāčplēša dienu un Latvijas Republikas pasludināšanas 102. gadadienu; kā arī Losandželosas latviešu skolas dibināšanas 70. gadadienu.

Saulei austot pār koku galotnēm, vēl pirms noteiktā tikšanās laika, tika izkārts sarkanbaltsarkano karogu, kas norādīja pulcēšanās vietu. *Marina Vista* parks ir pazīstama atpūtas vieta, tāpēc šoreiz agri no rīta Dainis Kalniņš laikus devās uz parku izvēlēties vislabāko vietīņu. Viņš notīrīja un novietoja galdus un krēslus, sagaidīja un uzņēma viesus kā īstens namatēvs. Drīz vien Dainim Kalniņam parkā pievienojas Kīnu ģimene ar mūzikas instrumentiem un puķu klēpjēm, Sanita Šūmane ar ģimeni un skolēnu sagatavotiem zīmējumiem izstādei parkā, skolotāja Aija Zeltiņa-Kalniņa ar ģimeni un saieta programmiņām un mango tortēm, Dienvidkalifornijas latviešu biedrības priekšnieks Ivars Mičulis, agrākā skolas pārziņa Nora Mičule un viņas skolnieks Andis Solomons no Portlandes; skolotāja Kristīne Urena greznā Nīcas tautastērpā, Daugavas Vanagu apvienības vanadžu priekšiece Inguna Galviņa, Arnoldu ģimene, Ilze Stedmane ar ģimeni, Dziesma Tetere ar pašceptu saldumu dāvanģroziņu un Brecko ģimene. Valodas klases un bērnu dārza audzēkņu ģimenes diemžēl šoreiz uz tikšanos nevarēja ierasties.

Svinīgā saieta rīts sākās ar skolas pārziņas Aijas Kīnas svētku uzrunu par novembri, kas ir gan valsts svētku mēnesis, gan arī Losandželosas latviešu skolas

dibināšanas mēnesis, par ikvienas latviešu ģimenes nozīmīgo pienesumu vairākās paaudzēs kopš latviešu apmešanās Dienvidkalifornijā.

Pie Latvijas karoga godasardzē stāvēja Māra un Krišs Kīni.

Sarīkojuma dalībnieki dziedāja Latvijas himnu un skolas mācību pārziņa Sanita Šūmane aicināja skolēnus un ģimenes ar dažādiem priekšnesumiem uzburt svētku sajūtu un baudīt kopā būšanu.

Nelielā koncertā izskanēja patriotiskas dziesmas, dzejoļi un lasījumi par Latvijas vēsturi. Ojāra Vācieša dzejoļi „Tu esi” deklamēja Kristofers Karami, par godu Latvijas karogam skanēja Alberta Legzdiņa dziesma „Es taisīju karodziņu”, Anna, Mikus un Ieva Arnoldi deklamējot Māras Cielēnas dzejoļi „Baltais solījums”; par 18. novembri un Latvijas Republikas pasludināšanu lasīja Kārlis Kalvāns, tēvzemes skaistumu ar dzejnieces Tirmalietes vārdiem cildināja Kīnu ģimene dziesmā „Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme”; Eduards Zeltiņš-Kalniņš lasīja par Brīvības cīņām un Rīgas aizstāvēšanu pret bermontiešiem 1919. gada 11. novembrī un varonīgo cīnītāju apbalvošanu ar Lāčplēša Kaŗa ordeni; pieminot kaŗavīrus, sarīkojuma dalībnieki tika aicināti nodziedāt latviešu kaŗavīru tautasdziesmu „Div’ dūjiņas gaiss skrēja”.

Koncerta beigās kā solījumu sev un atgādinājums citiem skanēja Raimonda Paula komponētā dziesma „Tu

Māra un Krišs Kīni

esi Latvija” ar Ojāra Vācieša vārdiem.

„Šo pašu svētāko tu neaizmirsti: vai celies debesīs, vai jūras dzīlēs nirsti, vai draugu pulkā dali savu prieku, vai viens pats satiecies ar pretinieku – tu esi Latvija!”

Pieminot Losandželosas latviešu skolas 70 gadu jubileju, skolas jaunās pārzines apsveica agrākās skolotājas un pārzines – Noru Mičuli, Ingunu Galviņu, Dziesmu Teteri un Aiju Zeltiņu-Kalniņu.

Sanita Šūmane nolasīja sveicienus latviešu skolai no draudzes priekšnieces Tamāras Rūses un bijušās skolotājas Ivetas Kaņepas, viņa tagad ar ģimeni dzīvo Kanādā.

DK LB priekšnieks Ivars Mičulis teica aizkustinošu runu, atcerties bēgļu gaitas un uzsvēra nepieciešamību pēc latviešu skolām, ierodoties ASV, kā arī pasniedza dāvinājumu no DK LB.

Inguna Galviņa skolai dāvināja grāmatu „Profesora J. Endzelīna atbildes”. Dziesma Teterē nolasīja sirsnīgu dzejoli par skolotājiem kā gaismas nesējiem un skolēniem kā skolas sirdspukstiem un no „Dziesmas fonda” ziedoja \$100 latviešu skolas dejotājiem.

Skolas ģimenes saņēma dāvanas – zīmēšanas burtnīcas un zīmuļus un tika aicinātas aizvien piedalīties skolas zīmēšanas projektos, kā arī psiholoģes Evijas Volfas Vestergārdas atsūtīto grāmatu „Mans bagātības pūķis”.

Sirsnīgs paldies visiem, kas parūpējās par svētku sajūtas uzbūšanu.

Losandželosas latviešu skolas sabiedrisko lietu pārzine Aija Zeltiņa-Kalniņa

**Saieta rīkotāji
Dainis Kalniņš un Aija Zeltiņa-Kalniņa**

Mācību pārzine Sanita Šūmane lasa apsveikumus

Apsveikumi

Mīļā Losandželosas latviešu skolas saime un bijušie skolotāji! Apsveicu no Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes apaļā un nozīmīgā 70 gadu skolas jubilejā. Pati esmu šīs skolas absolvente. Man ir jaukas atmiņas par latviešu skolu, kur iepazinās ar draugiem, ar kuņģiem vēl tagad draudzējos. Mēs kopā lasījām, rakstījām diktātus, dejojām un dziedājām. Novēlu katram bērnam tikpat mīļas atmiņas. Lai šī skola darbotos vēl ilgu gadus!

**Visu labu vēlot,
draudzes priekšniece Tamāra Rūse**

„Sūtu siltu sveicienu Losandželosas latviešu skolai lielajā jubilejā! Prieks lasīt par skolas aktivitātēm tīmeklī un laikrakstos. Lai bērniem interese mācīties latviešu valodu un iepazīt Latviju gan mācību procesā skolā, gan savās ģimenēs, kā arī pašiem tur kādreiz nokļūt! Lai skolotājiem pietiek izdoma un enerģija izglītēt bērnus un atbalstīt citam citu! Lai ģimenēs pietiek pacietība bieži vien mērot tālu ceļu līdz latviešu skolai, vienalga, kur svētdienā tā norisinās! Lai skaisti svētki! Ar mīlestību Latvijai! Cerībā uz satikšanos Kalifornijā vai kaut kur citur plašajā pasaulē!

Skolotāja Iveta Kaņepa no Hamiltonas Kanādā

P. S. Losandželosas latviešu skolā darbojos divus gadus, no 2010. gada rudens līdz 2012. gada pavasarim. Strādāju bērnu dārzā kopā ar skolotāju Marutu Langi. Turpat blakus klasītē uz paklājiņa gulēja dažus mēnešus vecais dēliņš Mārtiņš. Augdams lielāks, arī viņš pamazām iesaistījās latviešu skolas nodarbībās. Visvairāk man pašai patika praktiskās nodarbības, piemēram, piparkūku cepšana kopā ar bērniem!

„Lielais Kristaps” ceļos uz Losandželosu!

Holivudā pasniedz „Oskarus”, Latvijā – „Lielos Kristapus”. Gadskārtējā „Lielā Kristapa” balvu pasniegšanas ceremonija bija 15. novembrī. Tika pasniegtas balvas 21 kategorijā. Par gada labāko pilnmetrāžas aktierfilmu atzīta „Dvēseļu putenis”, kuŗas producenti ir Inga Praņevska un Dzintars Dreiberģis.

Kategorijā „Labākā mūzika” balvu piešķir komponistei **Lolītai Ritmanei**.

Šogad balvu pasniegšanas ceremonija norisinājās nevis ierastajā vietā – kinoteātrī, bet Latvijas Kultūras akadēmijas Nacionālās filmu skolas telpās. Ceremoniju vadīja aktieri Inga Alsiņa-Lasmane un Āris Matesovičs, tās režisors bija Mārtiņš Ūibers. Ceremoniju varēja noskatīties Latvijas televīzijas tiešraidē.

„Lielā Kristapa” balvu pasniegšanas ceremonijā piešķir piecas īpašas balvas: FIPRESCI (*Fédération Internationale de la Presse Cinématographique* – Starptautiskā filmu kritiķu federācija) balvu, laikraksta „Diena” balvu, skatītāju balvu, portāla „Kino Raksti” balvu un SIA „Rīgas nami” balvu.

SIA „Rīgas nami” balvu saņēma visvairāk skatītā filma kinoteātrī *Splendid Palace* – „Dvēseļu putenis”.

Filmas vērtēja starptautiska žūrija, tās locekļi: žūrijas priekšsēde Aija Bērziņa (Latvijas Kinoproducentu asociācija), Kaspars Braķis (Latvijas Kinooperatoru ģilde), aktrise un režisore Elita Kļaviņa, Lietuvas Kinocentra bijušais vadītājs Rolandas Kvietkauskis, režisors Arūns Matelis (Lietuva), režisors Juris Pošķus, FIPRESCI pārstāve Ieva Viese-Vigula.

„Lielā Kristapa” balvu kinematografijā dibināt 1977. gadā Latvijas Kinematografistu savienībā (LKS) ieteica režisors Ansis Epnars un toreizējais LKS priekšsēdis Miks Zvirbulis. Latvijas Kinematografistu savienība balvu piešķir sadarbībā ar Nacionālo Kultūras centru un Kultūras ministriju.

„Lielais Kristaps” 1989. gadā no apbalvošanas ceremonijas kļuva par Nacionālo filmu festivālu. 2001. gadā

festivālu sāka rīkot reizi divos gados, bet kopš 2014. gada festivāls notiek un „Lielos Kristapus” piešķir katru gadu.

Ceremonijas laikā mūziku no filmas „Mans mīļākais kaŗš” atskaņoja čellists Kārlis Auzāns, klezmeru ansamblis – melodijas no filmas „Pilsēta pie upes” Juŗa Vaivoda apdarē. Filma „Mans mīļākais kaŗš” ieguva balvu kategorijā „Labākā animācijas filma” (režisore Ilze Burkovska-Jakobsena), aktierfilma „Pilsēta pie upes” – kategorijā „Labākais scēnārijs” – (scēnārija autors Viesturs Kairiŗs).

Leģenda stāsta, ka Lielais Kristaps bija pārcēlājs pār Daugavu, aizbildnis un sargātājs. „Lielā Kristapa” balvas figūru izveidoja tēlnieks Mārtiņš Zauris (1915-1998). Viņš kokā izgriezta Kristapu ar visu aieri, lukturi un bērniņu uz pleca. Sākumā tā bija ceļojošā balva, ko piešķir ikgadējā LKS kongresā, LKS biedriem balsojot.

Pirmo balvu „Lielais Kristaps” 1977. gadā piešķir Aivaram Freimanim par filmu „Puika”. Uz figūras pamatnes iegravēja laureātfilmas nosaukumu. Nākamajā gadā balva bija jāatdod, lai to varētu saņemt Jānis Streičs par filmu „Teātris”. Pavisam tika izgatavotas trīs koka figūras, tās tagad glabājas Rīgas Kino mūzejā.

Kopš 1998. gada balva vairs neceļoja, laureāti sāka saņemt tēlnieka Zigmunda Ozoliņa veidotus bronzas „Kristapiņus”. Balva 2012. gadā ieguva jaunu veidolu, „Lielā Kristapa” siluets pulētas bronzas plāksnē bija caurskatāms – kā logs, kas rāda dzīvi un arī filmas.

2016. gadā tēlnieki Ligita Ulmane un Kārlis Alainis atlēja Lielā Kristapa statuju bronzā, vizuāli tā līdzinās Mārtiņa Zaura savulaik izveidotās koka figūras tēlam.

Tagad viena tāda figūra glabāsies Lolitas Ritmanes mājās līdzās citām godalgām – 2001. gadā saņemtajai balvai *Emmy* par mūziku animācijas seriālam *Batman: Beyond* un šogad februārī Latvijas Mūzikas producentu apvienības (LaMPA) piešķirtajam „Zelta mikrofonam” par mūzikas filmai „Dvēseļu putenis” albumu!

Filmu „Dvēseļu putenis” varēs noskatīties ASV tālrādes kanālī HBO

Latviešu filmu „Dvēseļu putenis” jeb *Blizzard of Souls* demonstrēs ASV tālrādes kanālī HBO, un no 1. janvāra visā Centrāleiropā varēs noskatīties filmas 123 minūšu versiju. Zviedrijas kompanijas *Eyewell's* aģents Maikls Verners ir pārliecināts, ka latviešu filma veiksmīgi konkurēs pasaules tirgū. Vienošanās par filmas demonstrēšanu noslēgta arī ar izplatītājiem Korejā, Japānā, Vācijā, Austrijā, Šveicē, ASV, Kanadā, Lielbritānijā, Īrijā, Austrālijā un Jaunzēlandē. Lielbritānijā filmas starptautiskā 104 minūšu versija uz lielajiem ekrāniem tika rādīta ar nosaukumu *The Rifleman*, un tās angļu valodā dublētā versija tiks izplatīta arī citās teritorijās, kur runā angliiski.

Article 58

A Latvian Tale of Blood & Treasure

As a *gift* to you on *Midsummer*,

Receive a *free e-pub* of **Article 58**, the first of the series *The Linden Tree & the Legionnaire* when you subscribe to the author's email newsletter at DianaMathur.com

Supported by a grant from the American Latvian Association Cultural Foundation.

Available on Amazon and Barnes&Noble.com
dianamathur.com

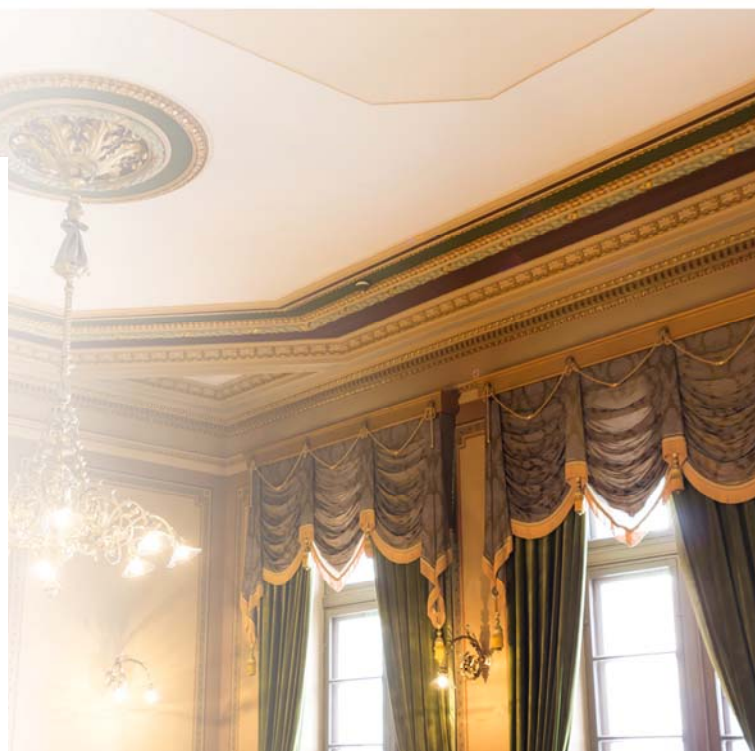
Diana Mathur, Novelist & MBA
Phone: (310) 266-3816
Site: DianaMathur.com
email: dianamathur@gmail.com

Ceļojums uz operu Hamlets

Piedāvājam iegādāties labvēļa karti uz Jāņa Kalniņa operas *Hamlets* pirmizrādi 2022. gada janvārī. Kartes īpašnieks varēs piedalīties daudzos īpašos sarīkojumos Latvijas Nacionālajā operā. Iegādājoties operas *Hamlets* labvēļa karti 1000 US\$ vērtībā:

- saņemsit divas biļetes uz operas *Hamlets* pirmizrādi, kas īpaši rezervētas atbalstītājiem,
- saņemsit divus ielūgumus uz svinīgo pieņemšanu pēc pirmizrādes,
- saņemsit divus ielūgumus uz īpašu sarīkojumu *Sarunas pirms pirmizrādes*,
- Jūsu vārds tiks minēts izrādes programmiņās,
- Jūsu vārds tiks minēts LNOĢ tīmekļa vietnē.

Maksājumu var veikt, sūtot čeku uz Latvian National Opera Guild, Inc. c/o Maris Lapins, 29 East Gate, Manhasset, NY, 11030-3423 vai maksāt ar kredītkarti www.lnogasv.org/donate/

Būsi vai nebūsi Hamleta pirmizrādē? Tāds ir jautājums...

Latvijas valsts dibināšanas atcere Sandiego latviešu skolā

Vairākas Sandiego latviešu skolas ģimenes 15. novembrī tikās ev. lut. draudzes un skolas kopējā Latvijas valsts dibināšanas atceres sarīkojumā

Paidagoģe Māra Tupese viesosies Losandželosā

Losandželas latviešu skolas skolotājām 6. decembrī būs unikāla iespēja piedalīties profesionālās attīstības seminārā kopā ar paidagoģi Māru Tupesi.

Māra Tupese daudzus gadus strādāja ar ASV vidusskolas vecuma bērniem speciālās izglītības laukā. Viņa vairāk nekā 25 gadus kopā ar Līgu Rupertu vadīja ģimenes ieviržu seminārus 3x3 nometnēs Latvijā, Īrijā un Vācijā. Semināros viņas iztirzāja vairākus tematus, piemēram: pašcieņas attīstība bērnos, ģimenes struktūra un lomas, konfliktu risināšana, spriedzes samazināšana un bērnu audzināšanas veidi. Līga Ruperte un Māra Tupese 20 gadu Latvijas Universitātē un Liepājas augstskolā vadīja kursus skolotājiem, sociālajiem darbiniekiem, policistiem, mediķiem, augstskolu studentiem un mācītspēkiem. Šajos semināros Māra Tupese palīdzēja apgūt prasmi komunicēt, mācīja pareizu stāju, robežu ievērošanu un noteikšanu, kā arī daudz

ko citu. Ar savu mīlumu, labestību un humora izjūtu Māra Tupese iemantojusi lielu cieņu un atzinību. Viņa dzīvo Viskonsinas pavalstī un bieži ciemojas pie meitas Aijas Kīnas ģimenes.

Ar lielu prieku gaidām tikšanos ar Māru Tupesi.

Losandželas un Sandiego latviešu skolas audzēkņu vecāki 11. novembra vakarā aizdedza svecītes, godinot kritušos Latvijas brīvības cīnītājus

Ziemsvētku tirdziņš Losandželas latviešu namā 6. decembrī no plkst. 10.00 līdz 4.00 pēcpusdienā

Liels paldies visiem pircējiem un pārdevējiem, kas kuplā skaitā piedalījās tirdziņā 2019. gadā. Šogad tirdziņu laikam vajadzēs rīkot auto novietošanas laukumā starp namu un baznīcu, visiem būs jāvalkā maskas, ik pa sešām pēdām būs atzīmes, lai vieglāk ievērot attālināšanos. Draudzes prieksniece Tamāra Rūse paskaidroja, ka nams juridiski ir pakļauts ev. lut. baznīcai, un Kalifornijas pavalstī pagaidām veselības drošības dēļ nedrīkst pulcēties telpās. Tamāra paziņos, ja apstākļi mainīsies. Lūdzu tos, kuŗi nejūtas labi, palikt mājās, atsūtīt iepirkties kādu savu radnieku, kas ar kabatas tālruņa palīdzību varēs palīdzēt izvēlēties pirkumu.

Šogad tirdziņā vairs neredzēsīm vienu otru mīļu seju. Aizsaulē ir mūsu mākslinieks Kazimirs Laurs, bet ar viņa mākslas darbiem un saviem adījumiem mūs iepriecinās viņa krustmeita Inga Gorsvāne-Bjūla. Tirdziņā Pegija Taube piedāvās maizi, pīrādziņus, kēksus, piparkūkas, kūpinātas zivis, kā arī adījumus (segas, cepurītes, kaklautus); Nora Mičule – piparkūkas, pīrāgus, keramikas izstrādājumus; Teodors Lilienšteins – bērnu grāmatas un apsveikumu kartītes; Jerumaņi – grāmatas un apsveikumu kartītes; Dāvids Matke gleznas un koka darinājumus; Aijans Harisons – koka dēlīšus un citus piederumus virtuvei; mākslas galerija „Baltiešu Krustceles” – daždažādas rotas, dāvanas, Alfrēda Stinkula jauno grāmatu „Mati sarkanā vējā”.

Lūgums visiem pārdevējiem, ja iespējams ņemt līdz telti, jumtiņu, saulesargu vai lietussargu. Telšu īrēšana sadārdzinātu dalības maksu, kas būs tāda pati kā agrāk: ziedojums latviešu namam 10% no pārdotā. Galdi un krēsli būs. No rīta lūgums ierasties pietiekami agri, lai varētu izlikt un sakārtot visu līdz plkst. 10.00.

Vēlreiz paldies 2019. gada Ziemsvētku tirdziņa dalībniekiem par sarīkojuma kuplināšanu un ziedojumiem! Gardās pusdienas gatavoja Dace Reimane; vēl piedalījās: galerija „Baltiešu Krustceles”, Pegija Taube, draudzes dāmu komiteja, „Minka un Māra”, Lolita Ritmane, Nora Mičule, Dāvids Matke, Aivars un Ēriks Jerumaņi, Laura Belēviča, Judīte Sima un Džeimija Giba, Ieva Sentivani, Ieva Auziņa, Kristīna Oseniece un viņas meita Katrīna, Mārīte Šulce, Kristīna Urena, Vilmantas – „Lietuvju preces”, Teodors Lilienšteins, Annija Tetera, Oskars Puķēns un Losandželas latviesu skolas saime ar palīgiem; Dziesma Tetera pārdeva biļetes uz Jaungada balli. Kopā namam tika ziedots apmēram 970 dolaru.

Pieteikties tirdziņam var, sazinoties ar Ingunu Galviņu, tālr.: 323-664-6216 (ja neatbildu, lūdzu atstāt ziņu), e-pasts:

Ingunalatvian@yahoo.com un

Facebook: Inguna Galviņa

**Cerot uz veiksmīgu tirdziņu,
sirsnībā Inguna Galviņa**

Ieprieciniet savu ģimeni un draugus svētkos

Piedāvāju izcept

- Pīrāgus
- Kliņģeri
- Kēksu
- Saldskābmaizi, rupjmaizi, „ķieģelīti” u. c.

Sīkāka informācija, sazinoties ar
Pegiju Taubi

- Tālrunis: (310) 908-6993
- e-pasts – pegijat@gmail.com

Lūgums pasūtīt laikus!

Losandželosa no fotografa Agra Ziemeļa skatupunkta

Losandželosas Latviešu skolas saime
aicina uz Saulgriežu sagaidīšanu
ķekatnieku maskās š. g.
20. decembrī
plkst. 13:00
Dockweiler plūdmaļē
(Dockweiler State Beach)

Dziesmas, rotaļas, blūka vilkšana,
piparkūkas, lustīgs prāts...

Sīkākai informācijai sazināties ar
Aiju Kīnu: aijamara@me.com vai
Sanitu Šūmani-Karami:
sanitasumane@gmail.com

Dokumentārfilma par trimdas latviešu politiskajām demonstrācijām

Mūzejs un pētniecības centrs „Latvieši pasaulē” (dibināts 2007. gadā) vāc līdzekļus režisores Māras Pelēces dokumentārfilmai *Valiant!* par trimdas latviešu politiskajām demonstrācijām. Atbalstīt filmas tapšanu var līdz 2020. gada 1. decembrim. Informācija par projektu un atbalstīšanas iespējām atrodama mūzeja vietnē tīmekli <http://valiant.lapamuzejs.lv/>

Dokumentārfilmā *Valiant!* tiks atklāta trimdas latviešu jauniešu izdoma un drosme, rīkojot oriģinālas un asprātīgas demonstrācijas. To mērķis bija gan piesaistīt vietējo plašsaziņu līdzekļu uzmanību, gan arī atgādināt pasaulei par Baltijas valstu okupāciju.

Filma top ar ALAs un ALAs Kultūras Fonda atbalstu.

Lepojamies!

Mūsu meita Aurora Zemjāne absolvēja Kalifornijas pavalsts universitātes Sanhosē (San Jose State University) meteoroloģijas fakultāti ar bakalaura gradu.

Aurorai latvietība vienmēr bijusi svarīga. Viņa mācījās Losandželosas latviešu skolā, brauca uz Kursas vasaras nometni un beidza Gaŗezera Vasaras vidusskolu. Tādējādi viņai ir plašs latviešu draugu un paziņu loks.

Studiju laikā Aurora sešus mēnešus pavadīja Spānijā, Valensijā. Viņa mīl ceļot un vairākas reizes viesojusies Latvijā, prot latviešu un spāņu valodu.

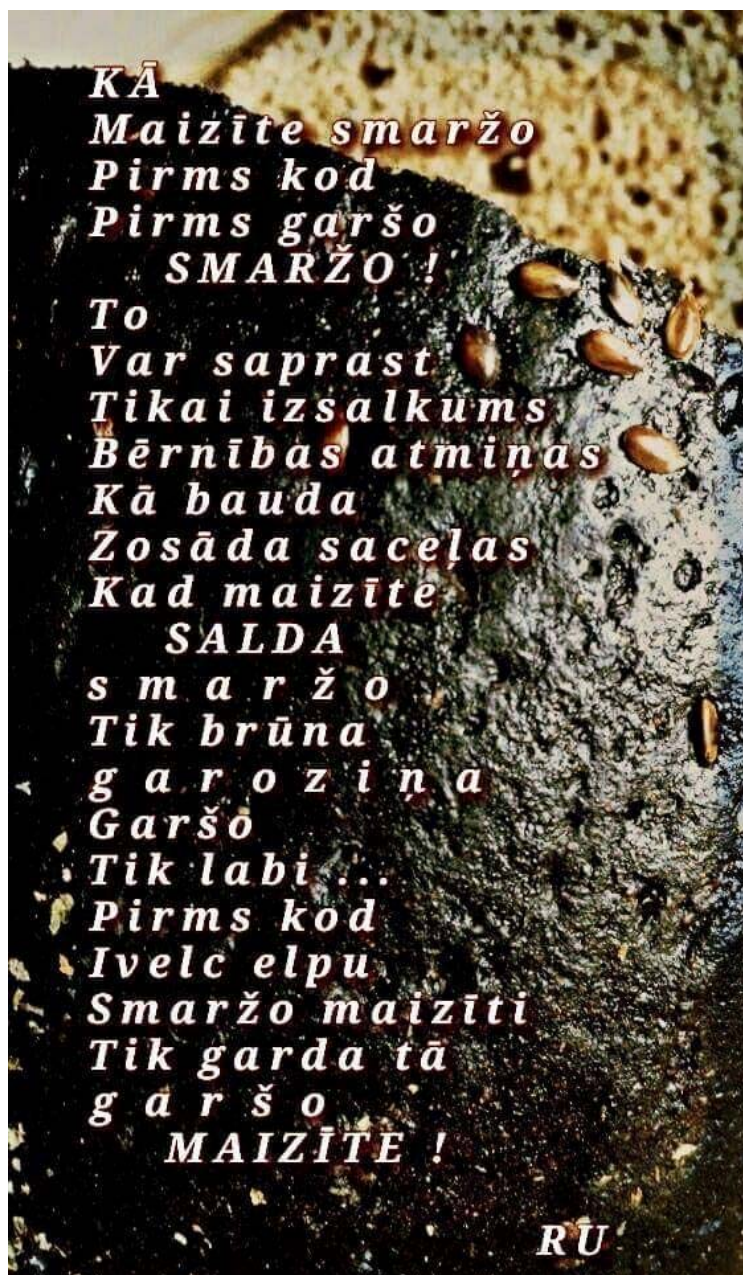
Aurorai patīk spēlēt futbolu, vingrot un dejot. Mēs, viņas vecāki, Jānis un Inta ar māsām un brāļiem ļoti lepojamies ar viņas panākumiem.

Koronvīrusa dēļ svinējām viņas diploma saņemšanu mājās, ģimenes lokā. Novēlam viņai labus panākumus nākotnē un spožu karjēru izvēlētajā profesijā.

Jānis un Inta Zemjāni

Rudīte Godfreja (Godfrey)

Tev bij' mirklis
Tev

IR

mirklis

DOTS

Šai Pasaulē būt

...

Zem zvaigznes Saules

Katrs rīts kā brīnums

Un vakars pavadīts

Tev ir

MIRKLIS

Uz zemes šīs

BŪT

Par labu cilvēku

Vai esi paspējis kļūt

Putnu dziesmas dzirdēt

No rasas lāses valgumu

Dabā gūt

MĪLĒT

Vissaldākā augli kost

Sulīgi dzīvi dzīvot

... būt

Vai esi paspējis

Par laimīgu cilvēku kļūt

Kas māk citiem laimību

DOT

...

Jo

pēc aiziešanas

no Pasaules šīs

cits uzdevums tev būs

ru

Mēs nepametam tos kurus mīlam

Tos kurus mīlam pa īstam

Mūžam sirdī nesam

Mēs nepametam tos kurus mīlam

Ne vecus... ne jaunus... ne slimus

Ne bērnus mazus... ne dārgos

Kam prāti skībi un... varbūt klibo

Tos kurus mīlam pa īstam

Kā liesmiņu sirdī nesam

Tikai tie kuri mīlēt neprot

Šo liesmiņu sirdī nerod

ru

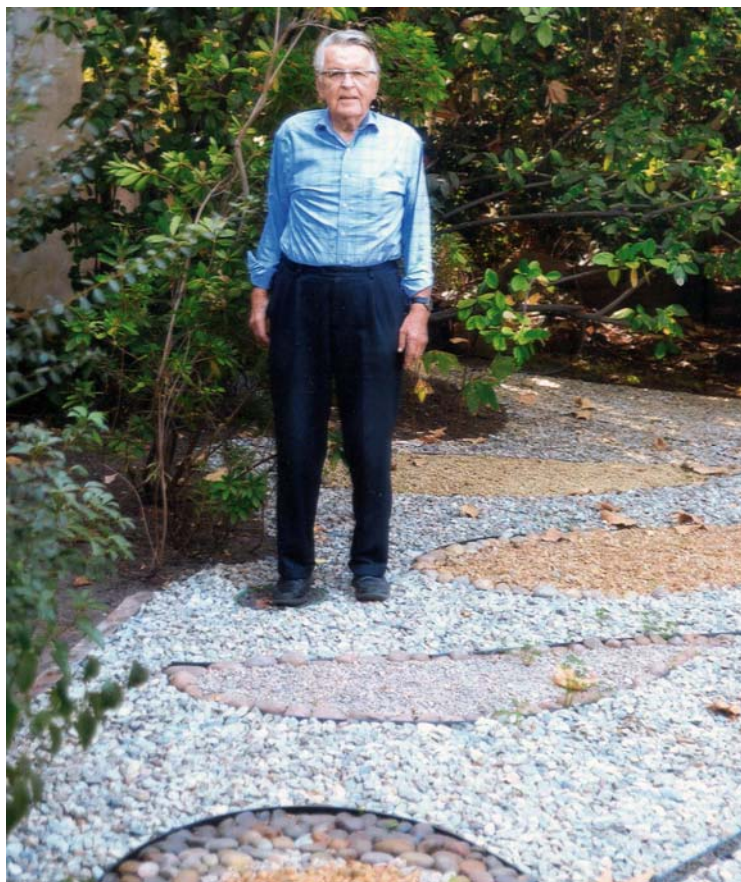
Sveicam Aivaru Jerumani jubilejā un uzteicam par paveikto

Šogad jūlijā Aivars Jerumanis ģimenes lokā nosvinēja 82 gadu jubileju; stāv (no kreisās) Brigita Jerumane, mazdēls Sebastians, dēls Eriks, mazmeita Sabrina

Atsaucoties Kalifornijas valdības lūgumam un Brigitas Jerumanes aicinājumam taupīt ūdeni, Aivars Jerumanis atteicies no zāliena mājas priekšā. Kaut arī tas laisīts, zāle kļuva brūna un 40 gradu karstumā ne visai labi auga. Prieks par sulīgo zaļumu bijis vienīgi pavasarī. Vajadzējis norakt velēnas un koku saknes, aizbērt kurmju raktās alas un izbērt apmēram 100 spaiņu ar oļiem. Tad beidzot Aivars Jerumanis varējis iztaisnot muguru un salāpīt bikšu ceļgalus. Dienās, kad temperatūra uzkāpa līdz 40 grādiem, strādāt nav bijis iespējams, vienīgi vakara pusē. Toties tagad zāliena vieta atgādina mākslas darbu!

The Art of Medicine with Dr. Zemjanis

By Debra Herrick
Carpinteria Magazine, Aug 11, 2020

Most know Dr. John Zemjanis, a.k.a. Dr. Z, as the community's devoted family medicine practitioner at Beach Medical Clinic on 8th Street and Linden Avenue. But Dr. Z has also lived an extraordinary life, filled with grace, empathy, and education. For Carpinteria Magazine, the good doctor opened up about his family, career, and practicing medicine during a global pandemic.

Tell us about your family and childhood.

I grew up in Saint Paul, Minnesota and graduated from the University of Minnesota Medical School. My parents were immigrants from Latvia who had to flee their home country during World War II. I was born on the way in Sweden. From Sweden, we immigrated to the US in 1952, when I was 3, going on 4.

Why didn't your family stay in Sweden?

My parents were afraid that they may be returned to occupied Soviet Latvia. At that time, the Swedish government was compliant with Soviet demands.

You see my parents were educated. My grandfather was a leader in the community and he already had fled once from Soviet Russia in the early 1920s, so he was on their "list," so to speak. A lot of people don't know this, but there were deportations from Latvia in 1941 and then again in 1949. The people who were targeted, were people who might offer resistance to the regime.

My grandfather was arrested in 1940, and then deported to Siberia in April of 1941. He died in internment.

We only learned of his fate many years later when the archives became available for families to learn the place of death and to some degree the circumstances. My grandfather was in an area in which few survived. My cousins in Russia were able to locate that archive just recently, within the last five years.

How did that history impact your childhood?

Well, I think I had a fairly normal upbringing. But I wondered why we didn't have any grandparents. As a result, later in life, when I was married to my wife Inta, I decided I wanted a large family to make up for the losses.

I have six children. From oldest to youngest, it's Anna, Paul, Julijs, Sarma, Liene, and Aurora.

What was your motivation to pursue a career in medicine?

My father was instrumental in me pursuing medicine. He was a veterinarian, but if it wasn't for the war, perhaps he would have become a physician.

What brought you to Carpinteria?

We moved here in 1986. We were living in the Hollywood Hills and one summer there was a heat wave and it was unbearable. We came up the coast to Santa Barbara often, and on one of those trips we discovered Carpinteria.

Let's talk about Beach Medical Clinic. How long have you had this practice?

We opened our doors in the fall of 2002. Before that, I was an emergency room physician with St. Francis Medical Group, Santa Ynez Valley Hospital and Lompoc District Hospital; and before that, I practiced medicine in Los Angeles.

Why did you decide to shift from emergency care to family medicine?

For years, my friends had urged me to step into the fray. I had reached a point in my career in which I decided that I would prefer a different form of outpatient medicine, rather than emergency room. So, I decided to take the plunge, and I haven't regretted it.

In a small beach community like Carpinteria, you get to know your patients and their families across generations. You develop an ongoing relationship with patients and their families. It's very rewarding. You're able to interact with different personalities and of course different aspects of health care. It's more ongoing care versus urgent care. You get to see the patient back and you get to see whether they get better or worse—hopefully better.

Is there something unique about Carpinteria that allows a small practice like yours to thrive?

We had some misgivings about opening the practice because Carpinteria is not a huge town. But the timing was fortunate. People are looking nowadays for a more personal approach. Looking back, it also worked out because two local family practitioners had just retired.

Your clinic has remained open throughout the pandemic and you have been seeing patients. What has it been like to be on the front lines of the novel coronavirus? Have you had patients with Covid-19?

We have had three patients test positive. Fortunately, they were mild and required surveillance and supportive care. We have discouraged most of our elderly from maintenance visits, and we have consulted with patients via telemedicine.

Have you had an experience with Covid-19 that was most impactful?

The most difficult aspect of this unfortunate crisis has been concern for family members in other parts of the country: their health and economic situation. I don't fear for myself, although I also haven't thrown caution to the wind, because, simply put, I don't think my number is up.

Are there any lessons that you have learned, or you hope the community learns from the collective experience of Covid-19?

The Boy Scout motto is "Be prepared." We weren't. At our office, we improvised because there was precious little information coming from the sources that should have been providing direction. Test kits were not available and turnaround times for results was slow.

I learned that in times of crisis, you cannot rely on others. Often, you have to be able to use common sense (sorely lacking in our current Facebook/Twitter world) and make logical decisions based on the information at hand.

Beach Medical Clinic's office is part of a major development proposal seeing its way through city planning. Are you nervous?

We know that there's change around the corner, and we're not sure exactly how we'll fit into the new development. It seems like they're going to do a complete overhaul of the block, from 8th to 7th Street, and I don't think it's going to be feasible for us to stay here. This location is a very good location for a clinic. We're close to the county clinic and businesses, and we've had a very good run here. It might be pie in the sky, but we'd like to stay here.

Because you are a refugee, do you think you're more empathetic to patients in times of distress?

Yes, I do, to a certain degree. I can get along in Spanish, so a large amount of my patients are Hispanic,

and perhaps some of my sympathies for them as immigrants comes from my own background.

Though it's worth mentioning that my family was never in need, we were provided for financially. My father was educated, and he quickly obtained a position at the university.

In general, I try to be a friend to my patients, to get to know who they are and what are their circumstances. As a doctor, it provides depth and a better understanding of the patient. I was taught early on that medicine is not just a science but it's an art. Some of the best practitioners of medicine have been practitioners in the art of medicine, not just the algorithm.

Explain the art of medicine.

The art of medicine emerges apart from your differential diagnoses. It's not metaphysical, but there's an aura, a suggestion of something else going on and you tally that in when making decisions. You have to approach your patient as a human being, not as a lab animal. I think that to some degree that's lacking in organized medicine.

Ardievu!

Dr. Līlija Zīverte, ilggadēja DK LB biedre, kas dzīvoja Ņujorkā, dzimusi 1919. gada 26. decembrī, aizvēra acis uz mūžu 2020. gada 22. oktobrī 100 gadu vecumā. Vairāk nekā 30 gadu Līlija Zīverte bija anestezioloģe Veterānu slimnīcā Ņujorkā. Viņa mīlēja operu, klasisko mūziku, grāmatas. Viņas dzīvoklī Ņujorkā viesojušies neskaitāmi paziņas, radi, draugi un pilnīgi svešinieki no Latvijas. Viņiem visiem pietrūks viņas sirsnība, viesmīlība, atmiņu stāsti, aizrāvīgo sarunu. Līlija Zīverte ik gadu nesavtīgi sūtīja ziedojumus daudzām organizācijām. Latvijas Nacionālajā operā Rīgā ir krēsls ar viņas vārdu!

Hugo Skrastiņš un Helēna Hofmane uz viņa TILTA...

IEVADA VIETĀ. Kas ir grāmatizdevēja alga? Reiz saņēmu ziņu no ļoti erudīta lasītāja: „Ja nebūtu bijusi iespēja izlasīt Ilmara Bastjāņa triloģiju „Pašvēsture”, manī nez vai rastos vēlme nokļūt Amerikā un tieši tajās vietās, par kurām izlasīju grāmatās.”

Šī vienkāršā atziņā man atkal lika domāt par fundamentālo patiesību: Grāmata, kuŗu nav vērts lasīt atkārtoti, nav vērts lasīt arī pirmoreiz. To pašu var teikt par žurnāliem.

Limbažu mūzejs ir kā dārgumu lāde, pieejama arī mirstīgam cilvēkam. Man tās vāku itin bieži paceļ galvenā krājumu glabātāja **Diāna Nipāne**. Reiz kādā sarunā viņa ieminējās, ka mūzejs 1997. gadā saņēmis lielu sūtījumu no Kalamazū Latviešu studiju centra bibliotēkāres **Mairas Bundžas**. Saņemtais mantojums bijis tik daudzkrāsains un bagāts, ka limbažnieki ar to devīgi padalījās – daļa materiālu tika Paula Stradiņa medicīnas vēstures mūzejam (Hugo Skrastiņa sarakste ar *LĀZAs* priekšnieku), Ārzemju latviešu mūzejam – mapes ar saraksti ar ASV, Austrālijā, Zviedrijā u. c. mītošajiem latviešiem.

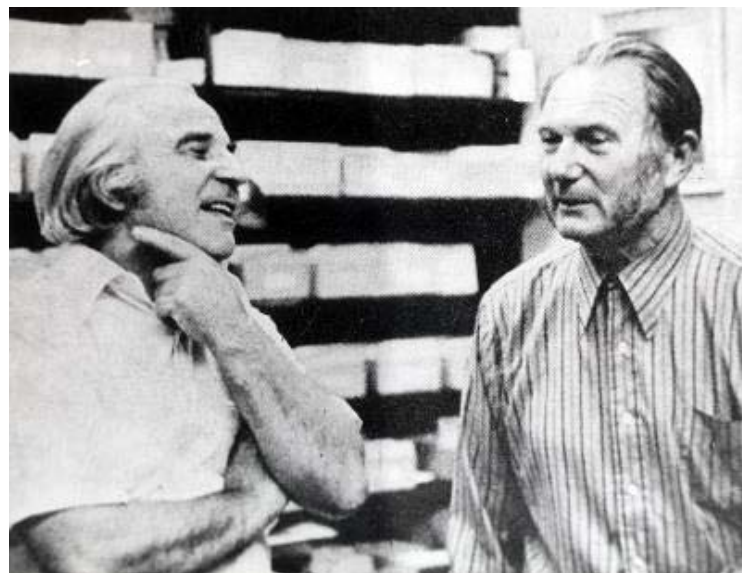
Tā tad – **HUGO SKRASTIŅŠ** (1914-1999). Man ir tāda sajūta, ka, apzinot šo personību, stāvu gara, gaismas apmirdzēta tilta sākumā. Vairākas apgāda „Tilts” grāmatas esmu lasījusi, nereti arī dzējusi atsauces uz žurnāla „Tilts” publikācijām. Taču pašu žurnālu ieraudzīju tikai tagad. Pārsteigums – tas būtu par maz teikts. (Un tieši tāpat, noteikti, reiz kāds pēc gadiem to teiks par „Dienvidkalifornijas latviešu informācijas biļetenu”!) Informācija, kas gadu gaitā savākta šajos izdevumos, ir nenovērtējama.

Gandrīz pirms 60 gadiem rakstisku pieminekli Hugo **Skrastiņam** jau uzcēla gleznotājs un grāmatu ilustrators **Jānis Kalmīte** (1907-1996): „Tāpat kā gleznotājam piemīt zināma veida trakums krāsu un audekla dēļ, tā Skrastiņam šī īpašība ir grāmatu dēļ. Bet latviešu valodas mīlētāju, tāpat kā pareizu runātāju, paliek arvien mazāk, līdz ar to samazinās arī to skaits, kam latviešu valodā iespējams vārds ir dvēseles maize. Tomēr Skrastiņš savu cerību un sapņu nastu vēl rūpīgi tur plecos. Atceros gan, ka viens no visneticīgākajiem trimdas pagāniem – Valentīns Pelēcis 1953. g. sacīja: Uģi, taisi Tiltu pār seklāku vietu, lai pēc pieciem gadiem, kad tā vairs nebūs, varam uzroīt bikses un tāpat pārbrist...” Tagad ir 1963. g. un Tiltu apgāds izdod Pelēča dzeju krājumu „Rietā”. Bet kur vēl vesela rinda to, kas „pāri Tiltam” ienākuši mūsu literātūrā: Modris un Dzidra Zeberīni, Guntis Zariņš, Ilze Šķipsna, Zane Zemdega un pat godalgotais seniors Jānis Sarma.

Es pats kādreiz teicu: Skrastiņam nekad nebūs

naudas, ko nopirkt apakšbikses! Bet kāds gudrs cilvēks man paskaidroja, ka spāņu Donkichotiem un latviešu Antiņiem divas bikses nemaz neesot vajadzīgas, jo, lūk, viņi ne no kā nebīstoties, tādēļ iztiekot ar vienām... Varbūt, ka tā taisnība, jo es arī savos Saules gados izstaigāju ceļus, kuŗos gan bija daudz Dieva gaismas, bet pavisam maz laicīgu lupatu. Vai tā ir labi vai slikti, to pareizāk novērtēs un izprātīs, kas pēc piecdesmit vai simts gadiem ziņkārīgi rakņāsies pa mūsu trimdas cēluma grāmatām (izcēlums mans – A. M.) un audekliem. Tur kaut kas paliks arī no Skrastiņa darbošanās, un par velti viņš nebūs Minesotas ziemeļu klintīs divi reizes vai kaklu lauzis. Lai nofilmētu dabas mūžīgo skaistumu. Kāds tam sakars ar latviešu grāmatām un žurnālu? Ļoti ciešs sakars. Tā ir iespēja, kā ilgāk turpināt apgāda darbu arī tad, kad lasītāju sarukušais skaits vairs to nevar uzturēt. Vai vēl kur tāds tik traks izdevējs ir, es nezinu”.

„Trakais izdevējs” turpināja piepelnīties gan ar filmēšanu, gan krāsu fotografiju darbiem. Apgāds „Tilts” darbojās līdz pat 1980. gadam, liekot lietā dažādas prakšē iegūtas „viltības” (tagad to sauc par „mārketingu”), lai grāmatas būtu lasītājiem interesantas un vienlaikus varētu atgūt vismaz daļu no tajās ieguldītajiem līdzekļiem. Hugo Skrastiņam nebija ģimenes, te nu jāpiebilst – par laimi –, jo visi viņa privātie līdzekļi tika ieguldīti apgāda kasē. Iznākšanas laikā gandrīz triju gadu desmitu garumā žurnāls pats kalpoja par vislieliskāko topošo un jau iznākušo grāmatu reklāmētāju. Ja ielūkojamies kaut vai tikai aizritējušā gadsimta 60. gadu žurnālos, redzam, ka tie sākas un beidzas ar izdoto grāmatu uzskaitījumu,

Hugo Skrastiņš (pa kreisi) un Jānis Klīdzējs 1974. gadā „Tilta” 25 gadu jubilejā

vāku parādi un anotācijām, ar „kārdinājumiem” varbūtējiem žurnāla abonētājiem (tiem lasītājiem, kuŗi par žurnāla abonēšanu samaksās 12 mēnešus uz priekšu, solīti gan prēmiju kuponi naudā, gan bezmaksas grāmatas pēc izvēles). Žurnālam ir četras diezgan nemainīgas nodaļas: „Kultūra un māksla”, „Daiļliterātūra”, „Apskati” un „Humors”. Galvenie „Tilta” balsti kopumā nenoliedzami bija ilggadējo autoru, literātu un grāmatu ilustratoru uzticīgā sadarbība.

Apskatu nodaļā uzreiz palaimējās ieraudzīt **Helēnas Hofmanes** (1931-2011) vārdu! Tā nu dzīvē iegrozījās, ka 2000. gadā. „Jaunajā Gaitā” tieši Helēna Hofmane žurnālistam, grāmatizdevējam, fotografam un filmu operātoram Hugo Skrastiņam veltīja atvadu vārdus, precīziem un krāsainiem triepienam uzgleznojot viņa biogrāfiju: „Pēc Limbažu ģimnazijas beigšanas Hugo Skrastiņš studēja teoloģiju un vēsturi Latvijas Universitātē, 1939. gadā papildinājās Krakovas universitātē Polijā. Bija aktīvs LU filoloģijas un filozofijas studentu organizācijā Ramave.

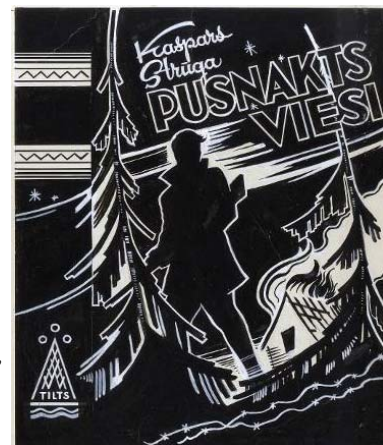
Pēcāk bijis Latvijas Pieminekļu valdes fotografs, žurnālists Vācijas kaŗā pret Poliju (1939), korespondents Ungārijā, nacionālais partizāns Limbažos (1941). Vācu laikā sabiedrisko lietu departamenta ceļojošais režisors un aktieris, Kuldīgā nodibināja teātri (1943), ar ko apbraukāja Kurzemi un Zemgali, aicinādamus latviešus, postam tuvojoties, turēties kopā.

Kaŗam beidzoties, Vācijā nodibināja apgādu Jaunais vārds (1946) un Mērbekā sāka izdot literātūras un mākslas žurnālu Jaunais vārds (P. Kundziņa un J. Poruka redakcijā), arī žurnālu The New Word angļu valodā ar nedaudz citādu saturu. Kamēr šie žurnāli piedzīvoja tikai pāris numurus, Jaunā vārda grāmatas pildīja nabadzīgos grāmatu plauktus bēgļu nometnēs un deva iespēju latviešu bēgļu jauniešiem iepazīties ar mūsu literātūru. (Edvarta Virzas Karalis Nameitis, Aleksandra Grīna Dvēseļu putenis, Saderinātie, Zemes atjaunotāji, Andreja Eglīša Uz vairoga, Annas Brigaderes Sprīdītis, Alfrēda Dziļuma Viršu druvas, Artura Grapmaņa Latvijas skatu burtnīcas u. c.). (Losandželosā viens jauneklis man stāstīja, ka viņam, lūk, iepaticies lasīt latviski pēc tam, kad izlasījis „tos trīs Grīna jātniekus”. Šis jauneklis ir pašlaik Latvijā aktīvais Atis Lejiņš, kuŗa Zviedrijā dzimušais dēls ir virsnieks Latvijas armijā...).

Visvairāk Skrastiņš pazīstams ar savu žurnālu Tilts (1949-1976, sākumā Vācijā, vēlāk ASV), kur rakstos un attēlos pamatīgi dokumentēta trimdas latviešu dzīve. Nodaļā „Latvija šodien” lasītāji tika informēti par kultūras dzīvi Latvijā. Viņš izdeva un pats arī iespieda košu krāsainu tūrisma žurnālu angļu valo-

dā Voyageur (1965-1980), par ko saņēma Gubernatora balvu (Governor's Award). Savas košās krāsu fotografijas Voyageur žurnālam, kas bijis sevišķi populārs Amerikas konsulātos, un arī vēlākiem krāsainiem Tilta vākiem Skrastiņš safotografēja ar vecu leiku (bez gaismas mērītāja, paļaudamies uz ilgo pieredzi un aci).”

„Hugo Skrastiņš rakstīja arī pats ar segvārdu **Kaspars Strūga**. Romānu Pusnakts viesi (1956) viņš nodiktēja, braucot automašīnā (tajos laikos viņš apmeklēja ap 6000 latviešu ģimeņu ASV, latviešu grāmatas populārizēdams). Sekoja romāni Raganu deja (1962) un Kāvi (1970-1976), kas laikam palika manuskriptos.” „Savā izdevniecības darbā Uģis bija spītīgs, neatlaidīgs, stūrgalvīgs.” „Kāda dāma pirmajos trimdas gados ASV viņam teikusi: „Kāpēc Jūs, Skrastiņa kungs, tāds jauns un izdarīgs cilvēks, nestrādājat kādu godīgu darbu?” Lietuvietis Jozus Girņus savā grāmatā Tauta un uzticība tautai saka: „Kas radīts ar paliekamu vērtību, tas radīts ne tikai pašiem vien, bet arī visai tautai”.”

Arnolda Sildega tušas zīmējums Kaspara Strūgas grāmatas „Pusnakts viesi” vākam

Tagad, kad esmu pamatos iezīmējusi Hugo Skrastiņa personību un dzīves ritumu, varu plašāk pastāstīt par to, kas pāris gadu nogrieznī „Tiltā” lasāms, pateicoties tieši **Helēnai Hofmanei** – vienai no spožākajām personībām, ko man bija lemts sastapt Kalifornijas latviešu brālībā.

1961. g. (Nr.42./42.) Helēna Hofmane raksta par svētku dalībnieka iespaidiem 3. Latviešu dziesmu svētkos Kanadā. „Iesākām svīst jau sestdienas rītā 9-ņos tautasdeju sacensībās. Skatītāju bija apmēram tik daudz kā labi apmeklētā sarīkojumā Losandželosā. Kaut no Pērkonīša piedalījās tikai 4 pāri, deļotāji un arī citi losandželiēši atnāca mūs „morāliski atbalstīt.”

„Noslaucījām sviēdrus un steidzāmies uz rakstnieku cēlienu. Tur nu visus rakstnieku varēja – kā viena deļotāja nopriecājās – „dzīvus apskatīt”. Programmā bija paredzēti Jonāss Miesnieks, Elza Ņezbere, Ingrīda Vīksna, Hugo Puriņš, Ģirts Salnais (neieradās), Zenta Liepa, Velta Toma, Arturs Voitkus. ...katram bija dotas 2-3 min. laika (dažs labs, ticis pie vārda, savu doto laiku nemaz neievēroja, un tā lieta ievilkās garumā...”) „Slaucījām atkal sviēdrus un skrējām uz daiļamatniecības izstādi un tirdziņu. Izstāde bija gaumīgi iekārtota.

...tad bija jāsteidzas uz kādu parku, kur koņiem un deju grupām bija jāpulcējas gājienam. (Tirdziņā biju kritusi kārdināšanā un tagad gāju un gudroju, kur lai nu lieku savus māla podus pa gājiena laiku. Beidzamā brīdī iegrūdu viena paziņas mašīnā.” „Kad Pērkonītis gāja, tad dzirdējām gan izbrīnas saucienus, gan aplausus kā no latviešiem, tā no kanadiešiem.”

„Pats koncerts skanēja vareni. (Arī runas nebija tik gaŗas, kā baidījāties.) Un kā gan neskanēs, kad tepat tūkstotis dziedātāju!” „Pēc koncerta pa kaklu pa galvu steidzāties pie paziņām, lai pārģērbtos un dotos uz balli. Dejot gandrīz neiespējami. Visu, ko puisis varēja darīt – tikai aplikt meitenei rokas apkārt un stāvēt, vai, labākajā gadījumā, mīdīties uz vietas.”

„Nākamā diena arī bija ļoti karsta. Skatītāji bija kreklos izmetušies un vēdinājās ar programmām, bet mēs biežajos vilnas tautastērpos lēcām straujas dejas. Labi, ka mūsu puisiem bija baltie tērpi (slapji kā izmērcēti), dažs labs pelēkajā tērpā izskatījās gluži raibs.”

„Pēc deju lieluzveduma pārguruši un nosvīduši steidzāties uz teātri. Interesanti bija redzēt Princesi Gundegu un karali Brusubārdū citā pasaules malā. Bet nu – tā ir mana nelaime, ka man šī luga tik ļoti patika jau no bērnu dienām, ka zinu to gandrīz no galvas; ja nezinātu, man šī izrāde būtu patikusī labāk. „Nevaru neko teikt par gleznu izstādi un jaundarbu koncertu, jo tur es vienkārši nevarēju tikt. Patīkami bija redzēt tik daudz latviešu kopā.”

1962. g. (Nr.46./47.) Lasāms Helēnas Hofmanes raksts „Latvieši Kalifornijas saulē”.

Citēju: „Bēkersfildā katru gadu notiek tautasdeju festivāls, ko rīko Kalifornijas tautasdeju federācija, Kernas apgabals un Bēkersfildas pilsēta. Latvieši tur ir piedalījušies jau vairākus gadus.”

1964. g. (Nr.56./57.)

„Kā citās vietās, arī **Losandželosā Jaunatnes dienas** nevarēja notikt bez balles. Tā kā iepriekšējā vakarā jaunieši jau bija iepazīnušies, tad šī balle bija mazāk stīva un neveikla... satikās arī tie, kas pirms 12 gadiem mēroja šo „tālo” gabalu – 400 jūdzes – uz salidojumu Sanfrancisko. Tais Jaunatnes dienās tika

**Uz žurnāla vāka redzami
dejojotāji – Māra Krisberga
un Ivars Mičulis**

runāts arī par latviešu tautas dzimstības līmeņa pacelšanu. (Un kad kāds no vecākiem cēla uzacis un rauca pieri, tad kāds jauniešs paplēta acis un muti: „Jā, kas tad te ko var darīt, ja ne mēs...”) ... toreiz katram tika iedots miršu zariņš no Latvijas mirtes kādas veclatvietes dārzā un piekodināts: „Sliktākajā gadījumā sešus, labākajā – divpadsmit.” ... pēc 12 gadiem šo vecjauniešu sarunas bija apmēram tādas: „bet manam puikam skolā”, „un lai ar mana sieva ir minka, bet bērņus viņa audzina pati un runā latviski.””

1964. g. (Nr.58./59.) „Kaut puse no mūsu latviešu jauniešiem šinī tūkstots iespēju zemē zinātu, ko viņi īsti grib... un tad censtos pēc tā,” saka **Ilze Tauriņa**, latviete Holivudā, kuru ne reti redzam uz televīzijas ekrāna.”

„Ilze arvien mācās. Viņa mācās tēlošanu kā tādu – lai neizkoptu sliktus paradumus televīzijas un filmu uzņemšanā. Ilze nekad nav amerikanizējusi savu vārdu un nekad nav slēpusī vai noklusējusi, ka viņa ir latviete. „... taisni akcents ir tas, kas man palīdzējis kaut kur tikt. Tad es metos uz akcentiem – izstrādāju tos un lietoju pēc vajadzības: zviedru, vācu, krievu, franču... vienai lomai veltīju veselu dienu dāņu konsulatā dānisko akcentu mācīdamās.””

1964. g. (Nr.60./61.) Plašs raksts „Pāri kontinentam. Intervija ar **Anšlavu Eglīti** un **Veroniku Janelsiņu** par Eglīša lugu **Ferdinants** un **Sibilla**.”

Citēju: „Vecākā paaudze ir pieradusi pie **Blaumaņa**, bet šī luga domāta arī trimdas jauniešiem. Angļu, franču, amerikāņu modernā drāmaturģija ir dīvaināka, rēgaināka. Arī šī luga rakstīta modernāka. Kā publika to uzņems – nezinām – jo par **CILVĒKS GRIB SPĒLĒT** daži žēlojās, ka sākumu neesot sapratuši.”

„Sibillas lomas tēlotāju **Maiju Cukuru** redzējām jau kā **Deboru** lugā **CILVĒKS GRIB SPĒLĒT**, bet šoreiz viņai būšot pavisam citāda loma. „Viņai piemīt apbrīnojama spēja pārvērsties, ”stāsta Eglītis. “... no mīlīgām meitenīgām padsmitniecēm, līdz ķildīgām, histēriskām vecenēm, kā piemēram **Hellanes** lugā „**The little Foxes**”, par ko pagājuša gadā **LA** kolledžā, kas izrāda apmēram 10 lugas gadā, viņa saņēma kolledžas **Oskaru** par labāko drāmatisko tēlojumu.”

„Var būt dažādi teātri – bez dekorācijām, psiholoģiskas lugas kā **Artūram Milleram** un **Tenesijam Viljamam**, bet latviešu teātris daudz lieto vizuālo elementu (**Liberta** un **Skulmes** krāšņās dekorācijas). „...man teātris saistās ar nereālu spožumu un krāsainību.”

„Janelsiņa: „Pēc manām domām zīmēta perspektīva vairs neder. Dziļuma u. c. efekti jādod ar gaismām, citādi sencīgs piesmakums. Tāpat kā abstraktā glezniecībā neiederas naturāli elementi.””

1964. g. (Nr.64./65.) „Lielā jubileja. **Aīdai Niedrai** 65.”

„*Garās apsveicēju rindas beigās Ādolfs Kaktiņš, jubilejas komitejas goda prezidija loceklis, runāja par rakst-dariem un dzej-dariem (izvairīdamies no vārda rakstnieks, jo rakstnieks neesot nekāds nieks).*

Nodziedāja – tāpat bez pavadījuma, elpu aizturējušajiem klausītājiem – Zilos sapņu kalnus.”

„*Rakstnieces dzīve nav bijusi viegla... pirmā dēla nāve, pašas smagas slimības, otrā dēla autokatastrofa, vīra nāve...*

„*Ilgi mīnājos Liepājas krastā, palaidu garām 2 kuģus un izšķīros bēgt tikai dēla dēļ... Strādāju, jo darbs dzīvošanai dod līdzsvaru. Visu mūžu darbs ir devis līdzsvaru. Dzīvei netrūkst rtdienas un cilvēcei nepietrūkst uzdevumu. Ir vērts dzīvot. Ir vērts mīlēt šo grezno, nežēlīgo un skaisto dzīvi!”*”

1964. g. (Nr.66./67.) „Skaistais piemērs”.

„*Kamēr viena daļa mūsu tautiešu pasaka, ka viņu bērni neprot latviski un otra daļa saka: „Un kad es aizvedīšu savus bērnus un nodošu Mātei Latvijai...” (un klausītājam gribas cerēt, ka Māte Latvija pratīs angliiski, lai ar šiem bērniem saprastos) vai arī tēlotā skumībā gaužas: „Jā, ko lai dara, tā ir dzīves īstenība, tikmēr trešā mazā daļiņa nesaka nekā. Un latviski runā tādi bērni, no kuriem to varētu vismazāk sagaidīt. Divas tādas meitenes Losandželosas apkārtnē ir **Bonita Kartere** (Carter) un **Loma Sprūde**. Bonitai ir 18 gadu. Viņas tēvs ir amerikānis, un viņa dzimusi Amerikā. Kādā 18. novembra sarīkojumā starp ļoti nedaudzām tautas-tērpa valkātājām ievēroju glītu meiteni ar garām bizēm Bārtas tērpā, pat kurpes bija īpaši taisītas un pareizas.”*

„*Otra meitene ir 12 gadu vecā Loma Sprūde. Kad deju kopas Pērkonītis akordeonists vairs rēgulāri nevarēja nākt un spēlēt, mēs meklējām pianistu. Visi nevalīgi – vai arī nevalīgi kļūst, padzirdot, ka Pērkonītis nevar maksāt pavadītājam. Tā nonākam Sprūdes mājā. Sprūdes kundzes vecāki un Sprūdes kungs gan ir iebraucēji no Latvijas, taču pati Sprūdes kundze ir jau dzimusi Amerikā: „Latviešu skolā nevienu dienu neesmu gājusi, kad mamma vai tētis rakstīja vecajai mātei, es stāvēju blakus, skatījos un jautāju. Tā es iemācījos. Gramatikā šo to jaunu uzzināju, kad Loma sāka iet latviešu papildskolā.”*

„*Sprūdes kungs groza galvu: „Pirms desmit un piecpadsmit gadiem, kad jūs visi sabraucāt, jūs smējāties par mūsu latviešu valodu. Tagad tā jums pašiem vēl sliktāka, vēl vairāk angļu vārdu bāžat iekšā...” Loma, kurai jāpagaida līdz 15 gadu vecumam, lai varētu kļūt par pilntiesīgu Pērkonīša dejojāju, uz katru mēģinājumu nāk līdzī un uzmanīgi skatās.”*

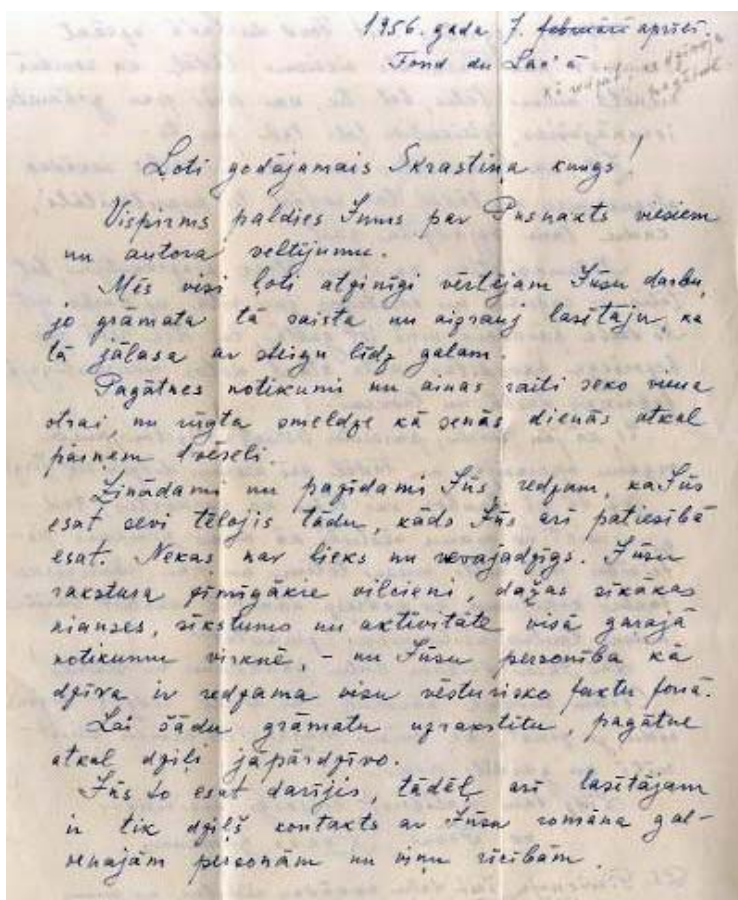
Raksta nobeigumā autore citē Kasparu Gaitiņu no „Mērnieku laikiem”:

„Trešie ir tie, kuŗi ar ticību nelepojas, bet darbus dara...”

Šajā aizritējušā gadsimta 60. gadu žurnālos ir bezgala daudz interesantu rakstu, arī paša Hugo Skrastiņa reportāžas no Amerikas malu malām. Ir raksti, kuŗiem diemžēl nav minēts autors, piemēram, par 19 gadus veco čikāgieti **Mārīti Ozeri**, ieguvušu titulu *Miss USA*. Ir vēl **Andra Ritmaņa** ļoti interesants apraksts par Oregonu. Daudz stāstu par tautas mākslas meistariem. Problēm-raksti par latgaļu valodu, **Kuraž Kriša** dzejojumi „*Ventiņ pus ventiņ mēlē, kam ķiņķēziņš uz sēts un papīr uzvilcs Birzgaļ Reins*”. Reportāžas par latviešu bērnu vasaras nometnēm. Un vēl, un vēl...

Hugo Skrastiņa pelnu urna guldīta Latvijas zemē, Limbažu kapos. Bet viņa darbi un domas turpina dzīvot visā Latvijā, visā pasaulē, kur lasa un runā latviešu valodā. Kur tautiešiem nav vienaldzīgas iepriekšējo paaudžu atstātās pēdas. Grāmat-daris un Žurnāl-daris nav velti dzīvojis un strādājis.

Anita Mellupe

Rekes ģimenes pateicība Hugo Skrastiņam par grāmatu „Pusnakts viesis”, kuŗā pieminēts pulkvedis Arvīds Reke no Limbažiem

Rudens laiks *BMX* trasēs

Pienākot rudenim, sākas ražas novākšanas laiks. Tad var redzēt ieguldītā darba rezultātus. *BMX* rudenī beidzas sezona. Šajā laikā notiek dažāda mēroga finālsacensības.

No 16. līdz 18. oktobrim Tūsonā (Tucson), Arizonas pavalstī, notika „Zelta kausa” finālsacensības. Par šo balvu cīnījās *BMX* braucēji no Arizonas, Nevadas, Jūtas un Kalifornijas. Visa gada garumā viņi piedalās kvalifikācijas sacensībās un krāj ieskaites punktus.

Piecu gadu un jaunāku braucēju vecumgrupā iesācēju kategorijā Helmutš Svīkss bija 4. vietā, bet viņa brālis Hugo Svīkss 1. vietā septiņu gadu vecumgrupas vidējā kategorijā.

Diemžēl Hugo septembrī treniņa laikā Čulavistas (Chula Vista) Olimpiskā centra *BMX* trasē guva nopietnu elkoņa traumu. Gandrīz sešas nedēļas roka bija iēģipsēta, un viņš nevarēja pilnvērtīgi trenēties. Tikai nedēļu pirms „Zelta kausa” sacensību fināla viņam noņēma ģipsi un veica pilnu medicīnisko pārbaudi. Elkonis bija pilnīgi sadzījis, taču ārsti neieteica sacensībās piedalīties.

Hugo jutās pietiekami labi un visas trīs dienas sacentās trasē. Kā jau varēja sagaidīt, nekādi lieli rezultāti sasniegti netika, tomēr viņš spēja distanci nobraukt līdz galam un par to saņēma dalības punktus, un rezultātā no pirmās vietas noslīdēja uz astoto.

Turpretī Helmutš cīnījās līdz galam. Pirmajā dienā viņš apsteidza visus un ieguva pirmo vietu. Nākamajā dienā viņš tika līdz finālbraucienam, taču pirms sacīkstēm nelielas veselības problēmas dēļ ierindojās 5. vietā.

Pēc divām dienām, pirms svētdienas fināla, Helmutš bija jau 3. vietā.

Helmutam jūnija vidū palika 4 gadi, un viņam jāsaņem ar vecākiem puikām. Helmutam bija arī papildus motīvacija. Pirmajiem trim braucējiem katrā klasē tiek piešķirtas īpašas numura zīmes, kuŗas būs piestiprinātas ritenim visas nākamās sezonas garumā. Helmutš tādu ļoti vēlējās. Svētdien viņa klasē bija 18 pretendenti. Pēc ne pārāk laba starta Helmutš sāka finālbraucienu, būdams sestais. Sacensības laikā viņš apsteidza vairākus braucējus un finiša līniju sasniedzot, bija 3. vietā. Kopvērtējumā viņš ieguva otro vietu un priecājās par sasniegto rezultātu.

Nemaz nebija laika atpūtai, jo jau nākamās nedēļas nogalē bija Dienvidkalifornijas pavalsts finālsacensības, kas notika Perrisas (Perris) *BMX* trasē. Arī pavalsts meistarsacīkstēs ir tāda pati sistēma – krāj punktus, piedaloties pavalsts kvalifikācijas sacensībās. Pirms fināla Hugo bija 1. vietā, Helmutš 6. vietā.

Helmutam 2. vieta!

Jāteic, ka braucēji jutās ērti, jo šajā trasē ik dienas trenējas.

Hugo jutās nedaudz labāk, tomēr vēl nebija pilnīgi atguvies pēc traumas. Kopvērtējumā viņš ierindojās 7. vietā un nākamajā sezonā varēs braukt ar zaļu Kalifornijas pavalsts meistarsacensību numura zīmi. Kaut bija nedaudz noskumis, viņš nolēma kārtīgi trenēties un rēgulāri apmeklēt fizioterapeutu, lai nākamajā sezonā būtu vismaz pirmajā trijniekā.

Helmutš pēc sasniegtajiem augstajiem rezultātiem „Zelta kausa” sacensībās bija noskaņots uzvarai. Pirmā dienā 17 dalībnieku konkurencē viņš ieguva trešo vietu.

Sestdien, 24. oktobrī, sacensības vēroja daudz latviešu karsēju. Helmutš ierindojās 2. vietā. Pēdējā dienā viņš atkal tika līdz finālbraucienam un ierindojās 3. vietā. Sezonas kopvērtējumā viņš ieguva 5. vietu.

Šajās sacensībās ļoti veicās Gustavam Daugavietim. Ekspertu 10 gadu vecumgrupā viņš ieguva godpilno otro vietu. Pēc sacensībām notika apbalvošanas ceremonija un tika izsniegta jaunās numura zīmes.

Hugo un Helmutam 2020. sezona ir beigusies. Viņi turpinās piedalīties vietējās sacensībās un cītīgi trenēties, lai nākamajā sezonā sasniegtu visaugstākos mērķus.

Gustavam vēl priekšā svarīgākas sacensības *Grands*, kas notiks Tulsā, Oklahomā. Tajās braucēji no visas Amerikas sacentīsies par Nacionālo meistasacīkšu balvām. Labākajiem 20 braucējiem katrā vecumgrupā un klasē tiks piešķirti *National Age Group* numuri. Tie būs pelēkā krāsā un lietojami visu nākamo sezonu. Turēsim īkšķus par Gustavu!
Normunds Sviksks

Lepnie vecāki Līga un Normunds Sviksks ar dēliem Helmutu un Hugo

Līga Sviksa un Hugo Sviksks

Hugo krustvecāki Gints un Pegita Meijeri un Helmuta krustmāte Dziesma Tetere

BMX sporta karsēji

Decade of Dominance

By STEVE GALLUZZO | *Sports Editor*

Palisadian Post, October 22, 2020

Since Being Reinstated, Pali High's Boys Water Polo Team Has Ruled the City Under Coach Adam Blakis

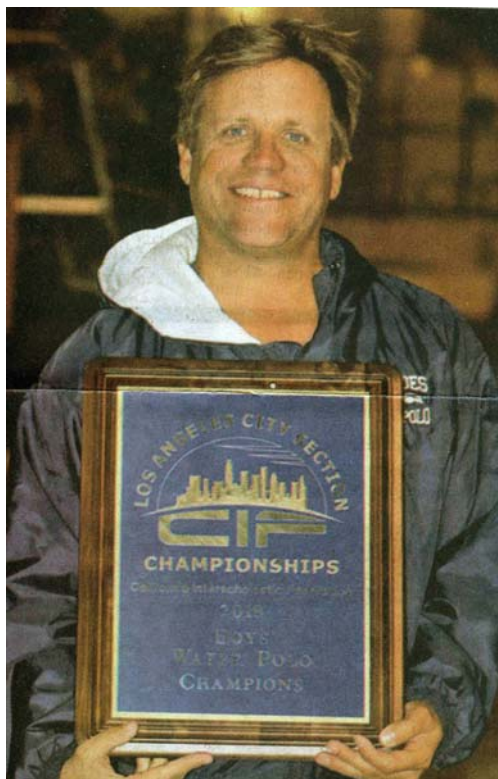

Photo: Steve Galluzzo

Coach Adam Blakis holds the championship plaque after Palisades' seventh straight City championship in 2018

Back in the 1970s, Coach Dave Anderson coached the Palisades High boys water polo team to six consecutive City championships. The sport was then discontinued and when Adam Blakis revitalized the Dolphins' program in 2011 he had no inclination that he would someday match, then surpass, the dynasty achieved by his predecessor.

Less than one month before that first season started, Blakis held tryouts and 63 boys competed hard for 22 roster spots. From there, two-a-day practices were conducted with summer workouts ranging from swimming and water polo scrimmages to various cardiovascular activities—all intended to get the players in tip-top condition for a grueling sport. Blakis admitted that if the team won a game, it would be a bonus.

On September 14 at the Maggie Gilbert Aquatic Center, the Dolphins won their season opener, beating Taft 16-3, with senior Sam Elias tallying the first goal and sophomore hole setter Patrick Huggins netting five more in the first half alone. Palisades went on to win 11

more games before falling to Cleveland in the section quarterfinals. The Dolphins have not lost a City playoff game since—a streak they hope to continue this season, which they hope will begin as scheduled in December along with the girls season.

Palisades' record run began in 2012 when the Dolphins captured the Western League title and won 20 games en route to their first title in more than three decades. Blakis brought a change of clothes to the City finals just in case and it turned out to be a smart move as the Dolphins outscored Birmingham, 13-10. "It's unbelievable that it happened so quickly," he said after joining his players for a celebratory dip, which would soon become a team tradition. "These boys worked incredibly hard. For this to happen in our second year is absolutely amazing. Being a newer program didn't bother us, but it meant we had to learn more in a shorter period of time. It also signals a shift in the balance of power for water polo from the Valley to the Western League."

When Anderson piloted the program to its previous City title in 1978 the Dolphins still practiced and played at the YMCA pool in Temescal Gateway Park. Now with a pool on campus, the Maggie Gilbert Aquatic Center, Blakis and his players had a chance to take it to another level.

Senior Anton Pronichenko, who scored a game-high six goals, said the banner in the gym was his motivation: "Every day I'd look up and see '1978 City champions' and here we are in 2012 and I'm so excited."

Junior Alex Feizbakhsh led the team in scoring with 82 goals.

The Dolphins began the following season as the favorites and they went on to repeat thanks to eight goals by senior hole setter Luka Kosanin in the finals, a decisive 11-6 triumph over El Camino Real in the rain at Contreras High. Palisades dropped only two of its 28 games.

Palisades made it three in a row in 2014 but it was far from easy. It took five goals and four steals by Zach Senator to hold off Birmingham 11-9 at East Valley High in North Hollywood. Goalie Blake Levine had 11 saves and Kian Lotfi played air-tight defense on James Gillis, the Patriots' career goals leader. It was a

Pool Party

This fall the Palisades High boys water polo team will try to capture its ninth straight City Section crown. The Dolphins have not lost a City playoff game since 2011, their first year.

<u>Year</u>	<u>Record</u>	<u>Coach</u>	<u>Result</u>
2019		Adam Blakis	Champion
2018	30-4	Adam Blakis	Champion
2017	26-7	Adam Blakis	Champion
2016	21-7	Adam Blakis	Champion
2015	15-4	Adam Blakis	Champion
2014	16-5	Adam Blakis	Champion
2013	26-2	Adam Blakis	Champion
2012	20-5	Adam Blakis	Champion
2011	12-4	Adam Blakis	Quarters

Overall Record: 187-42
 City Record: 120-5
 City Playoff Record: 33-1
 League Record: 74-3
 Win Percentage: 81.7

satisfying end to an injury-plagued year in which the team had to replace its “Core Four” starters of 2013.

Senior Mitchell Kim earned the game ball after scoring eight goals as Palisades extended its streak with a 19-3 rout of Birmingham at Valley College in 2015. It remains the most lopsided result in finals history.

“I don’t know about me being the go-to guy—we have a lot of players who can score,” said Kim, who was lifted on his teammates’ shoulders afterwards. “This was my last high school game and it’s amazing that it ended like this. I was confident we’d win, but I’m surprised how much we won by.”

The Dolphins’ “Drive for Five” culminated in a 10-4 triumph over Granada Hills in 2016—a defensive contest that Palisades led by only one goal at halftime. Gabby Feizbakhsh scored twice in 20 seconds in the fourth quarter to seal the deal.

The Dolphins equaled their 1970s mark with their sixth straight City title in 2017 but it was the tightest final yet – a 6-5 squeaker over Granada Hills. Senior Sammy Speiser lofted a pass to his younger brother Maximo for the game-winner with 5:26 remaining.

In 2018, Blakis’ squad not only won a school-record 30 games, it ousted Birmingham 13-5 in the City finals and went on to capture the Southern California Regional Division III championship at Ocean View High. Senior Theo Trask had a school single-season record 123 steals. Experience was the key in last year’s final as Palisades outscored Cleveland 6-1 in the last quarter to win 16-9 and make it eight straight – all against West Valley League foes. Seniors Maximo Speiser (six goals), Oliver Grant (five) and Marc Pryor (four goals) led the way.

Mūsu mīluļi, draugi, sargi, sarunu biedri, ģimenes locekļi

Santamonikas dzīvnieku aizsardzības biedrības darbinieki atrada pamestu kaķenīti. Viņa bija izsalkusi, ar jēlumiem uz kepiņām, veterinārs viņu izārstēja. Tagad Džilīte dzīvo gluži kā karaliene Dianes Maučes Citronas skaistajā dzīvoklī. Viņas glābēji uzrakstīja, ka kaķenīte dzimusi 2016. gada 18. novembrī!

Baltajā namā nākamgad iemitināsies jauna ģimene – jaunievēlētais ASV prezidents Džo Baidens, Džila Baidena un divi vācu aitu suņi – Čemps (Champ), kam ir jau 12 gadu, un pirms diviem gadiem adoptētais Meidžors (Major)

Par Arnoldu ģimenes mīluļi kļuvis oposums, kas atrasts dārzā pavisam mazs, izkritis mātei no ķengursomas, un sākumā gulēja kurpju kastē, tagad būrītī, bet nekur neiet, lai gan durvis ir vaļā; patīk sēdēt klēpī, grib, lai kasa vēderiņu, atsaucas uz tam doto vārdu – Ābeļzieds

JOCIŅI

Panda diennakts laikā ēd caurmērā 12 stundu. Cilvēks karantīnas laikā ēd tāpat kā panda. Lūk, no kurienes arī radies šis apzīmējums „pandēmija”

Optimisti domā, ka pandēmija beigsies decembrī, pesimisti – tā nekad nebeigsies, bet tie, kam viss vienalga, domā, ka pandēmijas nemaz nav.

„Mana sieva ar mani jau nedēļu nerunā.”
„Ļoti vērtīga sieva! Tādas sievietes mūsdienās reti atrast.”

Piezvanu vīram un prasu: „Tu mani ļoti, ļoti mīli?”
Atbilde: „Pērc!”

Lūk, ko nozīmē laulāto īsta saprašanās no pusvārda.

Tēvs stāsta dēlam: „Manā bērnībā skolā nebija ne policistu, ne apsargu. Ar visu tika galā apkopēja ar slapju lupatu.”

Sieva: „Vai vari beigt žāvāties, kad es runāju?”
Vīrs: „Es nebūt nežāvājos! Es mēģinu kaut ko pateikt...”

„Kā jūsu ģimenē svin svētkus?”
„Sievass dzimumdienu restorānā, manējo – kalendārā.”

„Tu jau 15 minūtes blenz laukā pa logu, kas ir ar tevi?”
„Lūdzu, netraucē, es pastaigājos!”

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PAKALPOJUMI

- Pirkšana, pārdošana, izīrēšana, apsaimniekošana
 - *Income property* īpašumi
 - Pārbūves konsultācijas un virtuvju projektēšana
 - Mājas bezmaksas sagatavošana pārdošanai (staging) \$2000 vērtībā
 - *Executor of Trust/Estate* un citi pakalpojumi
- 12 gadu pieredze vairāk nekā 100 darījumos

Mārtiņš Leikarts, MBA
Re/Max Estate Properties
310-717-7577

mleikarts@gmail.com

BRE licence: 01706309

Piedāvāju gatavot cienastu un klāt galdus kāzās, piemiņas dienās, jubilejās; var pasūtīt pīrāgus ar speķi vai kāpostiem jebkuŗā laikā un jebkuŗam sarīkojumam. Lūgums piezvanīt pirms sarīkojumiem un laikus pasūtīt; par cenu sazināties, zvanot Pegijai Kalniņai Taubei, tālr.: 310-908-6993; e-pasts: pegijat@gmail.com

Būt veselam un baudīt dzīvi palīdzēs ALPF MEDICARE PAPILDAPDROŠINĀJUMS!

Valsts *Medicare* apdrošinājuma A un B

daļas kopā veido pamata veselības apdrošinājumu, ja esat vecumgrupā 65+.

Tā kā valsts *Medicare* par visu 100% nesamaksā, tad *Deductible* un *Co-insurance* jāmaksā pašiem.

ALPF Medicare papildapdrošinājums palīdz segt izdevumus, par kuriem esat atbildīgi.

Mēs maksājam *VISUS Medicare* veselības aprūpes pakalpojumus.

Piedāvājam septiņus plānus, no kuriem var izvēlēties atbilstošu savām vajadzībām un budžetam:

www.LRFA.org/medicare

ALPF Medicare papildapdrošinājuma programmai var pievienoties jebkuŗā laikā.

Mēnešmaksas ir vienādas visās pavalstīs, un tās nav atkarīgas no vecuma vai dzīvesvietas.

Neatlieciet šo svarīgo lēmumu uz vēlāku laiku.

Labprāt atbildēsim uz jautājumiem un palīdzēsim!

Tālr.: 215-635-4137

www.LRFA.org

Yoga with Juris

C-IAYT Yoga Therapist, E-RYT500Yoga Teacher

<https://mailchi.mp/.../hi-from-juris-check-out-my-latest...>

Kas ir pāde?

Vairāki lasītāji atrakstīja vēstuli, lūdzot paskaidrot, kas ir novembra biļetenā pieminētā „pāde”. Amerikas latviešu apvienības izdotajā „Latviešu valodas vārdnīcā” ir skaidrojums: „pāde – kristījamais bērns; *folk.* arī krustmāte, krusttēvs.” Dainu skapī ir daudzas tautasdziesmas, kuŗās pieminēta pāde.

Ai, pādīte, man' pādīte,

Negul' ilgi šūpulī;

Cel galviņu, aun' kājiņas,

Klausi tēvu, māmuliņi.

Sandiego latviešu ev. lut. draudze

Ascension Lutheran Church

5106 Zion Avenue, San Diego, CA 92120

Draudzes priekšnieks:

Jānis Legzdīņš

2651 Cardinal Road,
San Diego, CA 92123;

tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: jlegzdins@san.rr.com

Dievkalpojumu vada diakone

Guna Reina

Dāmu komiteja:

Maiga Bērziņa, tālr.: 619-702-8077

Aija Alberta, tālr.: 858-699-6017

Kasiere Antra Priede Bergere

1335 Santa Barbara St., San Diego, CA 92107;

tālr.: 619-225-0817

Sūtot draudzes nodevu (\$100) un ziedojumus, čekus izrakstīt: *Antra Priede Berger*

Vietne tīmeklī: www.sandiegodraudze.com

Facebook: www.facebook.com/sandiegodraudze

Sandiego latviešu skola;

Skolas pārzine Sandra Gotlaufa-Orozco

e-pasts: gotlaufa@gmail.com

Facebook: www.facebook.com/sandiegolatvian

Sveiciens valsts svētkos

„Tik daudz prieka ir Tev vienam,
Ja Tev dots, Tev jādod tālāk”.

Rasma Galeniece

Tuvojoties gada tumšākajam posmam, kas sakrīt ar laiku, kad svinam Latvijas valsts svētkus, radās doma, ka vajadzētu dalīties priekā un gaišumā, kas mīt katrā no mums un it īpaši bērnos. Gads bijis pilns pārbaudījumiem, taču katru latvieti Latvijas valsts svētki emocionāli saviļņo un garīgi vieno. Mūs visus pārņem piederības sajūta Latvijai. Mēs saprotam, ka kaut kas, kas svarīgs vienam, ir svarīgs arī kādam citam, un ir jauki apzināties, ka dalīts prieks vairojas. Losandželosas latviešu skolas audzēkņi ar vecāku atbalstu un pamudinājumu radījuši kartītes, kas sadarbībā ar Dienvidkalifornijas latviešu evaņģeliski luterisko draudzi Latvijas svētku nedēļā izsūtītas apmēram 60 vecāka gadagājuma draudzes locekļiem. Kartītes zīmētas, krāsotas un līmētas, izmantojot „Laimas” konfekšu papīriņus, Latvijas pastmarkas un augus. Mēs ceram, ka skolas audzēkņu sirsnīgie darbi iepriecināja saņēmējus un ļāva izjust mūsu dāvāto prieku Latvijas valsts gadadienā!

**Losandželosas latviešu skolas skolotāja
Sanita Šumane-Karami**

Latvieši Amerikā

www.latviesiAmerica.com

www.latviesi.com

ir vietne tīmeklī, kurā atrast noderīgu informāciju latviešiem visā pasaulē ar mērķi palīdzēt latvietības stiprināšanā, ikdienas sadzīvē un strādājot, studējot vai ceļojot ārpus Latvijas. Informāciju apkopo Indulis Bērziņš

Austrālijas latviešu izdevums

www.laikraksts.com

www.enciklpedija.lv

350 autoru 700 šķirklju – fizika, literatūra, mūzika, vēsture, māksla utt.

Draudzes Lapa 2020. gada decembris

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes informācija

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu...” (Jņ 3:16)

Draudzes dzīves kalendārs

Lai Dievs stāv klāt visiem šinī koronavīrusa laikā!

Decembrī		Dievkalpojumi nenotiks; dalīsimies ar informāciju par virtuālajiem dievkalpojumiem: YouTube.com 6. decembrī draudzes 70 gadu jubilejas dievkalpojums 24. decembrī svētku vakara dievkalpojums
----------	--	--

Lūdzam nokārtot draudzes nodevu par 2020. gadu! Draudzes nodeva – \$250.00
nosūtīt kasieri: Dacei Taubei 3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034

Draudzes amatpersonas

Diakone	Guna Reina	13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401 (714) 829-6449 e-pasts: GunaReins@gmail.com
Draudzes priekšniece	Tamāra Rūse	31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677 (949) 443-2150
Kasiere	Dace Taube	3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034 (310) 709-4738
Sekretāre	Daina Ābele	2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672 (949) 443-5170
Dāmu komitejas priekšniece	Liene Linde	29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291 (310) 396-5244

Baznīcas adrese: 1927 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

www.latvianchurchsocal.org

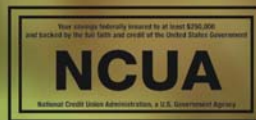
Draudzes e-pasts: LatvianChurchSoCal@gmail.com

- Car Loans
- Mortgages
- Credit Cards
- Mobile Banking

Kalifornijas Lietuvių Kreditsabiedrība aicina
Dienvidkalifornijas latviešu biedrības
biedrus atvērt kontus!

Piedāvājam labas likmes Savings, CD, un IRA kontiem!

www.clcu.org

2806 Santa Monica Blvd. Santa Monica CA 90404
310.828.7095 | info@clcu.org

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CA 90039-3704

NON-PROFIT. ORG.
U.S POSTAGE PAID
PERMIT No. 178
VAN NUYS CA 91409-9998

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

b nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **a** nozīmē «IB abonents»;

s nozīmē «students»; **p** nozīmē «paraugksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20__ . gadu – \$35.00

Biedru nauda ģimenei par 20__ . gadu – \$50.00
Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu – \$ 40.00

Esmu students; vēlos būt DK LB biedrs,
nosūtu biedru naudu par 20__ . gadu – \$ 10.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

Čekus lūdzam izrakstīt: **LATVIAN ASSOCIATION OF SO. CA**
Un nosūtīt: **DK LB 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039**

Latviešu nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com
Dienvidkalifornijas latviešu nama adrese: Losandželosā, 1955 Riverside Drive; nams
sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura